

OUR LIFE НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ З 1944 РОКУ
PUBLISHED BY UNWLA, INC. SINCE 1944

3 • 2026 • МАЙ-ТРАВЕНЬ

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс
Україномовний редактор: Лариса Тополя
Редакційна колегія:
Наталя Павленко — голова СУА
Люся (Елізабета) Буняк, Анна Петеліна,
Оксана Пясецька, Олена Руденко,
Орися Сорока, Христина Тершаковець,
Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse
Ukrainian-language editor: Larysa Topolia
Editorial Board:
Natalie Pawlenko — UNWLA President
Elizabeth Buniak, Nadia Jaworiv, Anna Petelina,
Oksana Piaseckyj, Olena Rudenko, Orysa Soroka,
Christina Tershakovec

Канцелярія СУА та адміністрація журналу
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
212-533-4646
office@unwla.org (канцелярія / office)
OurLife@unwla.org (редакція / editors)

Адміністратор: Галина Чередніченко
Канцелярські години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko
Office hours: M-F 12-4 p.m. EST

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices (USPS 414-660)
POSTMASTER — send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2026
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн:
Custom Design and Print Inc.
877-468-0102 | customdpc.com
Друк:
Johnson Press of America, Inc.
815-844-5161 | jpaPontiac.com

ISSN 0740-0225

\$5 Один примірник / Single copy
\$50 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.
\$60 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА — \$58.
Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$58.

ЗМІСТ • CONTENTS

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.
Наталя Павленко / Natalie Pawlenko

КУЛЬТУРА • CULTURE

- 4 Осяяний любов'ю до матері та рідного краю. Лариса Тополя
6 Гортаю мамин зошит переписів. Леся Дмитерко
30 The Ukrainian Museum: A Living Canvas

СУА • UNWLA

- 7 Що ми читаємо в СУА? «Вишійте, мамо, бронезилет».
Лариса Тополя

НАШЕ ЖИТТЯ • OUR LIFE

- 7 Наша обкладинка / Our Cover

ВІЙНА В УКРАЇНІ • WAR IN UKRAINE

- 8 Кавказ XIX століття як застереження для України XXI. Надія Бурмака

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ І ЧЛЕНКИНЬ • BRANCH & MEMBER NEWS

- 11 New Jersey Regional Council Honors a Century of Sisterhood: UNWLA
Centennial Celebration. Nadia Nynka
14 Округа Нью-Джерсі вшановує століття сестринства: святкування сторіччя
СУА. Надія Нинка
16 Союз, окрилений піснею: Жіноча хорова капела Округи Нью-Йорк. Юлія
Золотаревські
19 Branch 118 Celebrates Its 50th Anniversary in Style. Martha Noukas
22 Соломія Крушельницька — українська легенда світової оперної сцени.
Свято на честь 25-ліття 125-го Відділу. Олена Немелівська
25 Branch 113 Holds "Notes of Hope" Benefit Concert. Oksana Krushelnyska
27 Branch 38 Rallies for Ukraine
28 UNWLA Member-at-Large Tania Vitvitsky Shares Trip to Ukraine with
Branch 56. Patricia Zalisko
29 Branch 56 Demonstrates for Ukraine. Patricia Zalisko

БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 32 СУА / UNWLA
38 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Program

НАШИМ ДІТЯМ

- 34 Рожева лапка. Казка Тетяни Прокоф'євої
34 Кульбабка та дівчинка Оленка. Казка Тетяни Прокоф'євої

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 36 Справжній український борщ. Ольга Руда

OUR HEALTH

- 39 Emotional Flexibility. Dr. Ihor Magun

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Наталія Павленко
Natalie Pawlenko

У США травень — це місяць обізнаності про ментальне здоров'я, а тому час зупинитися й замислитися не лише про власний добробут, але й про стан наших громад. Для СУА це нині звучить особливо гостро.

В Україні наслідки війни виходять далеко за межі того, що ми бачимо. Вони проявляються у щоденному стресі, страхів та втратах, які треба витримати жінкам і дітям. І все-таки навіть у цих умовах жінки продовжують бути опорою — для своїх родин, своїх громад і одна для одної.

Саме тут наша праця має значення.

Через програми, які ми підтримуємо, СУА допомагає розширювати доступ до послуг у сфері ментального здоров'я в Україні — підтримуючи травмоорієнтовану допомогу, психологічне консультування та безпечні простори, де жінки й діти можуть почати осмислювати пережиті. Це тиха праця, часто непомітна, але життєво необхідна для відновлення.

Ми також посилюємо нашу діяльність у сфері, про яку важко говорити, але неможливо ігнорувати: сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом. Під час нашої нещодавньої події «Від принципів до голосів: глобальні практики, зосереджені на тих, хто постраждав», ми чітко почули: справжня підтримка починається з уміння слухати. До постраждалих слід ставитися з гідністю, повагою та турботою, що ставить у центр їхні потреби та їхній голос.

Як організація ми покликані діяти саме тут — поглиблювати нашу відповідь і думати не лише про негайну допомогу, але й про довготривале зцілення.

Бо зцілення — це не щось відокремлене від лідерства. Це частина того, як жінки відбудовують родини, відновлюють громади та формують майбутнє.

Цього місяця вшануймо силу, потрібну для зцілення, і підтвердьмо нашу відданість бути поруч із жінками в Україні на цьому шляху.

May is Mental Health Awareness Month in the United States — a time to pause and consider not only our own well-being but the health of the communities around us. For the UNWLA, this feels especially urgent right now.

In Ukraine, the impact of war goes far beyond what we can see. It lives in the daily stress, fear, and grief carried by women and children. And yet, even in these conditions, women continue to show up — for their families, for their communities, and for each other.

This is where our work matters.

Through the programs we support, the UNWLA is helping expand access to mental health care in Ukraine: supporting trauma-informed services, counseling, and safe spaces where women and children can begin to process what they have endured. It is quiet work, often unseen, but it is essential to recovery (visit our website, unwla.org, for more information on Women's Mental Health Programs).

We are also strengthening our engagement on an issue that is difficult but impossible to ignore: conflict-related sexual violence. At a recent panel in New York City, "From Principles to Voices: Survivor-Centered Global Practices," we heard clearly that meaningful support must begin by listening. Survivors must be met with dignity, respect, and care that centers on their needs and their voices.

As an organization, this is where we are being called — to deepen our response, and to think not only about immediate aid, but long-term healing.

Because healing is not separate from leadership. It is part of how women rebuild families, restore communities, and shape the future.

This month, let us recognize the strength it takes to heal — and reaffirm our commitment to stand with the women of Ukraine in that journey.

Осяяний любов'ю до матері та рідного краю

Лариса Тополя, 64-й Відділ, Округа Нью Йорк, україномовний редактор «НЖ».

Яка то святість – мамина любов.
М. Луків

З професійної зацікавленості, але найперше — через бажання більше відчути і зрозуміти, на яких підвалинах поставав і вибудовувався СУА, я часто переглядаю старі журнали «Наше життя». У них чимало інформації, що додає не тільки розуміння місії нашої організації, але й наснаги продовжувати та розвивати розпочате нашими попередницями й започатковувати нові проекти, мотивуючись потребою протистояння сучасним викликам.

Я захоплююся дописами про наших неймовірних союзників, які знаходили можливість і час служити українській громаді. Також отримую неймовірну насолоду від культурно-просвітницьких статей, звідки черпаю натхнення. А ще — зачаровуюся поезією наших талановитих членкинь і відомих українських поетів. В одному з травневих випусків «Нашого життя» натрапила на текст улюбленої багатьма українцями пісні «Росте черешня в мамі на городі». Але засмутилася: автором поезії вказано Анатолія Горчинського. І, як давня поціновувачка мого земляка та справжнього автора цих рядків, зобов'язана додати ясності. Бо А. Горчинський поклав на музику та виконав пісню, слова якої написав Микола Луків — поет, лауреат багатьох всеукраїнських і міжнародних премій, заслужений діяч мистецтв України. Він родом з чарівного та неповторного Поділля, що виплекало цілу плеяду видатних українських поетів, прозаїків, драматургів, композиторів, серед яких М. Коцюбинський, Марко Вовчок, С. Руданський, О. Чорногуз, Є. Гуцало, Г. Чубач, Н. Гнатюк.

У травні, коли весь світ святкує День матері, спогад про М. Лукова має глибокий сенс. Адже його поезія овіяна вітром рідної землі, пахне черешневим цвітом, полином і яблуками, заглядає в душу «соняхом край отчого вікна», хилиться до серця червоними кетягами багряної калини... Поет пише про отчий край і його простих та щирх людей, про моральні людські цінності, про місце людини в житті, про єдність з природою та про лихо Чорнобіля. А найголовніше — про

свою рідню, уславлюючи батька й матір, які для поета «як два сонця великих».

Відчуйте, скільки чистоти помислів, скільки милосердя, благодійності, добра та усвідомлення призначення людини у вірші «Не зобидь старого, ні дитину», де поет закликає:

*Не зобидь старого, ні дитину,
Поділись останнім сухарем.
Тільки раз ми на землі живем,
У могилу не бери провину.
Зло нічого не дає, крім зла,
Вмій прощати, як прощає мати.
За добро добром спіши воздати, —
Мудрість завше доброю була.*

Зворушливою є доля українця, з яким поет зустрівся за кордоном і про якого розповів у вірші-монолозі «Старий із Санта-Моніки» (США). Герой поезії опинився на чужині, пустив там своє коріння, нажив статків, мав дружину, синів і внуків. Але так і не став до кінця щасливим. Римованими рядками М. Луків передає плач і тугу за рідною землею зраненої душі українця:

*...Я народився там,
На Україні,
Під Уманню
Жила сім'я моя.
Продати б все:
І дім оцей,
І сад,
Покинути
І птахом полетіти.
Але нема,
Нема шляху назад:
Мої тут внуки,
Правнуки
І діти.
Тут народились,
Виростали тут.
Тут — їх вітчизна,
А моя — за морем...*

Однак повернімося до Дня матері. Адже тема матері — одна із головних, золотий лейтмотив, основа основ духовного та поетичного світу М. Лукова. Це вірші-монологи, вірші-сповіді, вірші-спогади, серед яких «Росте черешня в мамі на городі», «Приїжджайте частіше додому», «Матері», «Батькова хата», «Відвідини», «Лист до матері», «Матері залишаються з нами». У них — щем і біль синівської провини перед матерями за неповноту спілкування, за швидкоплинність зустрічей і гіркоту тривалих розлук. У них — каяття за щось недоказане, за незбагненне до кінця, за не зроблене своєчасно. Поезії М. Лукова — це роздуми про взаємовідносини між дітьми та батьками, схилення перед моральною та духовною величчю стареньких батьків із «глухого села», потрясіння в несподіваний день материнської смерті:

*За все, що маю, дякую тобі,
За все, що маю і що буду мати.
Ночами сняться зорі голубі
І вишні білі на причілку хати...*

*...Живе старенька мати у господі —
Невтомні руки, серце золоте.
Щодня і дітям, і онукам годить,
Хоч рідко хто з них дякує за те...*

*...Яка святина — мамина любов,
Яка то мука — як лишують діти?
Аж тепер, як став я батьком сам
І час прийшов стрічать
і проводити,
Я знаю ціну тим святим сльозам,
Які тобі судилося спізнати...*

Варто зауважити, що М. Луків 30 років боровся, аби в Україні святкували міжнародний день матері. В одному з інтерв'ю поет сказав: «Я справді один з ініціаторів. Після поїздки до США, коли я був у складі делегації на святкуванні 200-річчя США, там саме відзначали День матері. Я бачив, як робилося там і, повернувшись в Україну, намагався таке саме свято утвердити в

нас. Епопея тривала 30 років і завершилася тим, що свято стало національним».

Щодо пісень, то М. Луків співпрацював з багатьма відомими українськими композиторами, серед яких і А. Горчинський. Загалом, покладено на музику понад 300 його поезій і видано кілька компакт-дисків. Популярними стали пісні «Сади цвітуть над небесами», «Половина саду квітне, половина в'яне», «Приїжджайте частіше додому», «Тополі» та «Росте черешня в мамі на городі».

Але є ще один мистецький слід, що увіковічив особливу любов до матері подільського поета М. Лукова. У Хмільнику (Вінницька обл.) стоїть пам'ятник матері — берегині роду людського, скульптора Віктора Стукана. У творчій уяві митця образ матері постав біля відчиненого вікна, де вона сидить у задумі та трепетному очікуванні на повернення своїх дітей додому. І доповнюють ідею любові до матері та батька викарбувані на пам'ятнику слова М. Лукова:

*Приїжджайте частіше додому,
Бо не вічні ні батько, ні мати...
Завтра можете їх не застати...
Щоб не мучила совість потому,
Приїжджайте частіше додому...*

Встановлений у 2012 р. у м. Хмільник (Вінницька обл.) пам'ятник став першим пам'ятником матері в Україні.

Гортаю мамин зошит переписів

Леся Дмитерко, Львів.

Той зошит з маминими переписами завжди пахнув мені святом: корицею, ванільною чи лимонною есенцією. Мав злегка припудрені сторінки, заціловані меленим цукром. Не відхрещувався, не відмирався від жовтка, що колись випадково вихлюпнувся на його сторінки за рукою господині, котра помолившись, замішувала паску за давнім переписом. Подекуди на цих пожовклих сторінках ще залишилися краплі кави, котру мама випивала нашвидкуруч, коли приступала до чергового шедеву.

На тих стончілих від часу сторінках виструнчилися рядочком і варення з ружі, і яскраві кабачки з аличею, що мали нагадувати ананас, і пекучі баклажани, приправлені спеціями та часничком, під назвою «тешин язик». Її рівний каліграфічний почерк та вицвілі від часу чорнила і внукам моїм повідають, скільки то треба брати солі без йоду, скільки листків смородини, зубчиків часнику, корінців хрону та парасольок кропу, аби огірки взимку траскали соком і хрумтіли на цілу хату, створюючи настрій.

У тому зошиті «горішки» і перекиданці, сирники та маківники, пироги і мідники, торти «блискавки» й торти з елегантними назвами типу «Чорний принц» і «Шапка Мономаха». Там препишні ре-

цепти від сусідки Мар'янівни, котра обіймала високу посаду у конструкторському бюро і могла собі дозволити до мідника покласти шість яєць замість трьох, а до крему натерти цитринової шкірки з сонячного фрукту, прикупленого у галасливого грузина на Галицькому ринку.

«Пляцок з яблуками від Марії» і «Піца від Марії»... Сорок літ злетіло, наче оком хто моргнув, а ти досі пам'ятаєш, що то були дві різні Марії, кожна з яких любила експериментувати на кухні і водночас щиро ділитися своїми доробками з охочими колежанками.

«Торт Різдвяний з маком і горіхами» від давньої приятельки, що працювала провізиркою в аптеці. Рецепт того смаколику містився аж на п'яти сторінках, з точним приписом того, якої температури має бути деко, коли на нього виливають тісто, як довго слід замочувати і втирати мак, під яким кутом тримати макогін і в який бік у макітрі ним вертати, щоб мак збільшився удвічі і був білим, як вельон на цнотливій молодій. А ще — до якої консистенції слід підсушити горіхи, що йдуть до крему, і куди їх варто приховати, щоб юне покоління, що час від часу влітає на кухню голодне, як сарана, раніше часу ті горіхи не зжерло. Мама констатувала, що торт насправду смачний, та жодного разу з ним не заходила — занадто марудний рецепт.

У тім грубій старій зошиті в брунатній оправі зачалися мари-нади на помідори та патисони, груші та гриби, переписи салатів на щодень, на свято, на літо і на зиму. Позначені чорнильними кляксами, мабуть від оцту, звідти скромно визирали салат і аджика з кабачків, головною фішкою яких були часник і помідори. Деякі салати з огірків розраховані були на 20 фунтів основного продукту! Лихі дев'яності вміли спитати взимку, що ти надбав улітку. Там чекали свого виходу салата зі шпарагівки у кількох варіаціях і соковитий салат з червоного перцю з капустою, всі інгредієнти до якого на одну миску заважували 14 фунтів. Там зашпорталися «Рушта» на смальці і домашні чебуреки з великою кількістю зелені, яку конче треба додати до фаршу для соковитості. Дивина, та їх я практикую і нині.

Варення з того зошиту робилося від раннього літа, починаючи ружею, і до пізньої осені, закінчуючи духмяною айвою десь наприкінці листопада. Його мастили на хліб до сніданку, ним начиняли пиріжки та пампухи до Різдва, з ним крутили руляди до неділі, перемашували Великодні плячки, робили перекладанці до Храмового празнику і давали замість меду до мідника, коли за вікном жовтими жарівками вже знову відсвічували груші та ябка, натякаючи на небувалий запашний врожай.

Гай, гай, як давно то було! Гортаю пожовклі сторінки, що пам'ятають мамині руки, її неспішний, рівний почерк. Подекуди на тих сторінках перекреслені цифри, взяті від когось, бо вони уточнені, виправлені вже нею особисто, перевірені часом і родинними смаками...

«Фанта» з апельсинових шкірочок, «Згушівка» зі сільського молока... Хто би нині з тим заморочувався?! А в ті незабутні часи ці переписи не раз нам робили з буднів свято, бо ніщо так не об'єднує сім'ю, як давні традиції від Великодня до Різдва, неспішні бесіди за великим столом кількох поколінь, тепло рук господині, її зичливість, і страви для цілої родини, приготовлені з любов'ю.

Гортаю мамин зошит....

Що ми читаємо в СУА?

«Вишийте, мамо, бронезилет»

Таку назву має збірка поезій поета з Івано-Франківська Богдана Томенчука (видавництво «Дискурс», с. Брустури, Косівський р-н Івано-Франківської обл, 2024). Вірші об'єднані різними темами, серед яких війна та людина у війні. Поезії читаються як сердечна сповідь громадянина, сина, закоханого чоловіка та воїна, яких готовий до останнього подиху боронити кожен сантиметр рідної землі, дитину, жінку, українське слово та пам'ять.

У збірці — вірші про життя в часи важкі та непередбачувані, коли вишивають не сорочки чи весільні рушники, а бронезилети. Коли коже день додає біль і смерть, руїни і втому. Вони про життя сьогоднішнє та відчайдушне хапання за спогади часів мирних і дитячих, «що зринають у вогниках окопних свічок, вплітаються у маскувальні сітки, ховаються у зернятках вервички під бронезилетом. І стають словом, високим та сильним, словом про нашу війну та нашу волю, словом про найглибшу і найболючішу любов, словом про героїв та перемогу».

Вірші Б. Томенчука вражають глибиною та мудрістю поетичного слова. Його книга «Вишийте, мамо, бронезилет» гідна Шевченківської премії! Тож і наших читачів заохочую: прочитайте Томенчука та відкривайте світ його неймовірної поезії.

Вишийте, мамо, бронезилет

Згорбився місяця півсилует,
Всілися круки на браму.
Вишийте, мамо, бронезилет.
Чорне по чорному, мамо.
Білим по білому, мамо, сніги
Під закривавленим сонцем,
Де перестріли нас вороги
З ангелом-охоронцем.
Нас було двоє... Неміряно їх,
А в патронташі — ні грама.
Ангела я захистити устиг,
Ангел не встиг мене, мамо...
Птаха — розпластаний ваш силует.
Сину... Дитино... Синочку...
Вишийте, мамо, бронезилет,
Ніби празничну сорочку...

Лариса Тополя, україномовний редактор «НЖ».

Наша обкладинка

Оксана Сидорчак, художниця та дизайнерка родом зі Стрия (Львівська обл., Україна), здобула рівень магістра у Львівській національній академії мистецтв (ЛНАМ). Має понад 29 років досвіду у малюванні, працює в техніці традиційного олійного живопису та сучасного цифрового мистецтва. З листопада 2025 р. стала новообраною головою Почесного 1-го Відділу СУА (Округа Нью Йорк).

Ілюстрація «Покатована Україна тримає своїх янголят» присвячена всім українським дітям, які загинули внаслідок повномасштабної війни проти України. У роботі зображено Україну як молодшу жінку, що тримає на руках янголят — українських дітей, які загинули від початку повномасштабного вторгнення в Україну. На тлі видно дим від ракетних ударів, а на передньому плані зображено пшеничне поле, серед якого проглядається верхівка ворожої ракети.

Оксана люб'язно поділилася своєю ілюстрацією зі 113-м Відділом з метою просування їхнього концерту «Нотатки надії», спрямованого на допомогу вагітним в окупованій Україні (див. звіт про концерт на 25 с.).

Our Cover

Oksana Sydorachak, an artist and designer originally from Stryi, Lviv region, Ukraine, holds a master's degree in Fine Arts from the Lviv National Academy of Arts, where she specialized in design. With over 29 years of experience, Oksana works across traditional oil painting and contemporary digital art. She has served as President of UNWLA Branch 1 in New York City since November 2025.

Oksana's illustration, *Tortured Ukraine Holding Its Little Angels*, is dedicated to all the Ukrainian children who have lost their lives as a result of the full-scale war against Ukraine. Ukraine is depicted as a young woman holding these angelic children in her arms. In the background, smoke from missile strikes is visible, while the foreground features a wheat field with the tip of an enemy missile emerging among the stalks.

Oksana graciously shared her illustration with Branch 113 for the purpose of promoting its Notes of Hope concert benefiting maternity care in war-torn Ukraine. See page 25 for a report on the concert.

Кавказ XIX століття як застереження для України XXI

Надія Бурмака, членкиня 125-го Відділу, Округа Нью Йорк

Колоніальна війна російської імперії на Кавказі

Імперія ніколи не приходить ненадовго. Вона приходить назавжди — якщо їй дозволяють.

Про Кавказьку війну мало українців знають, а більшість із нас не знає майже нічого. Хіба що інформація з кількох рядків у шкільній програмі, деє поряд з Лермонтовим. Романтичні гори, горді горці, екзотика...

Насправді це була одна з найдовших і найкрасивіших колоніальних воєн XIX ст.: 1817–1864 рр. Тривала майже пів століття. І була не локальною сутичкою, не «умиротворенням гірських племен» і не романтичним сюжетом з підручника літератури. Це була системна колоніальна війна Російської імперії за контроль над територією, шляхами, ресурсами й людьми. І якщо війна тривала 47 років, це означає лише одне: людей не просто «переконували культурою». Це було 47 років безперервного насильства та 47 років опору: народ Кавказу чинив опір і не здавався.

Риторика імперії

Російська імперія використовувала свої аргументи: «ми несемо цивілізацію, просвітництво дикунів і християнську культуру». Це задокументовано в листах, звітах і мемуарах генералів. Однак насправді все було не так.

Скільки людей проживало на території Північного Кавказу і що з ними сталося

На початок війни населення Північного Кавказу оцінюють приблизно у 1,5–2 млн людей. Із них черкеси (адиги) — від 700 тис. до 1 млн. Це був один із найбільших і найчисельніших народів регіону. Їхня земля в європейських, османських і навіть російських джерелах називалася Черкесія (Circassia) — не «нічия територія», не «дика смуга», а історичний край з власним ладом, культурою і правом.

Цілі народи (зокрема черкеси) були фактично знищені або вигнані: десятки тисяч сіл зруйновано, сотні тисяч людей депортовано або вигнано.

Хто був Імам Шаміль і чому це важливо

Імам Шаміль (1797–1871) — не міф і не фольклорний персонаж. Він був центральною постаттю спротиву колонізаторам. Це релігійний і військово-політичний лідер мусульман Північного Кавказу, третій імам Північно-Кавказького імама-

ту, головний символ антиколоніального спротиву Російській імперії. Імам знав арабську, турецьку та перську мови, мав богословську й правову освіту, створив Імамат — форму державності з судами, законами, податками. Він вів дипломатичні перемовини, листування, розумів політику імперій. У межах Імамату Шаміль запровадив заборону алкоголю, ввів сувору дисципліну та започаткував обов'язкові релігійні практики (зокрема омовіння). Це був освічений, дисциплінований, політично мислячий лідер, а не безграмотний «горець з кинджалом», як це десятиліттями подавали в російському імперському наративі.

Завдячуючи такому лідеру війна як супротив російській агресії тривала десятиліттями, бо народи, за лідерства ідейних та освічених наставників, не здавалися.

Петро Грузинський. Горці залишають аул при наближенні російських військ, 1872 р.

Як виглядав «руський мір» після захоплення Кавказу

Яку культуру несе той, хто приходить із гарматою, та залишає по собі спорожнілі землі та народи у вигнанні? Українці це знають з досвіду власної нації — знають здавна, а наразі ще й особливо відчують і розуміють.

Як і зараз в Україну, так і тоді Російська імперія прийшла на Кавказ не з книжками. Вона прийшла з каральними експедиціями, зі спаленими аулами, з масовими стратами, із заручниками, з насильницьким хрещенням, з примусовим переселенням. І людей не просто виганяли з обжитих місць — їх психологічно ламали, щоб більше ніколи не повернулися до спротиву.

У 1859 р. Шаміля захопили у полон і вивезли подалі від його народу — у Калугу, де він проживав під постійним наглядом жандармерії. Його не стратили — не з гуманізму, а з політичної доцільності. Йому дозволяли проживати з родиною, мати релігійні практики і навіть не перечили існуванню певної поваги з боку еліти. Пізніше йому навіть дозволили здійснити хадж (щорічне паломництво мусульман до Мекки (Саудівська Аравія) та її святинь (Кааба, гора Арафат, долини Муздаліфа і Міна), що є п'ятим стовпом ісламу).

Але це була демонстративна поразка лідера, а не свобода. Імам Шаміль помер у 1871 р. в Медіні — у вигнанні, далеко від своєї землі.

Що зробили з народом Північного Кавказу

Імперія завжди говорить: «Ми прийшли вас навчити». А потім творить те, що важко назвати просвітництвом: вбиває, депортує і перетворює у діаспору титульну націю.

Фінал війни на Північному Кавказі став катастрофою для цілих народів, особливо для черкесів (адигів). Російська цивілізація прийшла у вигляді масових вбивств, випалених поселень і вигнань людей з власних домівок та стала масовою примусовою депортацією черкесів до Османської імперії. У багатьох джерелах це описують не як переселення, але саме як етнічну чистку й трагедію масового вигнання. Людей гнали до Чорного моря. Без їжі, без житла, без медицини. Тижнями вони чекали кораблів просто неба. І також без їжі, ліків та умов проживання. Потім — переповнені трюми, шторми, хвороби, смерть у дорозі. Знесилені та виснажені люди гинули сотнями тисяч. Тисячі депортованих помирала ще на березі, тисячі — в морі, і тисячі вже в Османській імперії, куди людей вивантажували виснаженими та знесиленими.

Що було і що залишилось

Цілі кавказькі народи втратили Батьківщину і просто зникли.

До війни 700 000—1 000 000 черкесів проживало лише на своїй історичній землі. Після війни у світі залишилося 5–6 млн черкесів, але вони переважно проживають у Туреччині, на Близькому Сході та в Європі. Тобто, народ вижив, але втратив свою Батьківщину.

Корінному населенню фактично закривали шлях назад. Землі юридично закріплювали за новими власниками, а старі назви поселень зникали разом із пам'яттю про тих, хто тут жив. Це означало не просто зміну населення, а штучний демографічний перелом: знищення етнічної цілісності регіону; витіснення мови й культури;

зміну господарського укладу; втрату історичної тягlosti.

Нині на карті не існує жодної держави чи автономії з назвою «Черкесія». Історичний край було розшматовано між кількома адміністративними утвореннями, а сама назва зникла разом із політичною суб'єктністю народу. Залишилися лише фрагменти імені — в назвах регіонів, де черкеси вже не становлять більшості, і мільйони людей у діаспорі, для яких Черкесія існує не на карті, а в пам'яті.

Черкесію перетворено на Краснодарський край, Адігею, Кабардино-Балкарію, Карачаєво-Черкесію, частину Ставропілля.

Назва Карачаєво-Черкеська Республіка — компромісна, не історична. І хоча й зберегла слово «черкеська», але черкеси там не є титульною більшістю, регіон штучно об'єднаний з карачаївцями. Це приклад розмивання ідентичності через подвійне найменування.

Назва Республіки Адігеї походить від самої назви черкесів — адиги. Однак її територія дуже мала порівняно з історичною Черкесією. Фактично це анклав усередині Краснодарського краю, де більшість населення — не адиги. Тобто, народ є, назва є — а масштабу немає.

З Кабардино-Балкарською Республікою теж не все добре. Кабардинці справді є однією з гілок черкесів. Але, знову таки, маємо подвійну назву, а ще — поділ історичного простору та адміністративну фрагментацію.

Фактично, наразі на місці Черкесії залишився адміністративно-розшматований простір, де пам'ять про Черкесію старанно намагалися стерти разом з народом.

Історична довідка

Край, де проживали черкеси, називали Черкесія (Circassia). Це не була єдина держава з чіткими кордонами, але це був історичний край зі своїми політичними системами. У ньому було кілька політичних об'єднань: Адігейське князівство, Кабарда (одне з політичних утворень Черкесії) і десятки сильних племінних об'єднань. Це був самобутній політичний і культурний регіон — не «широка роздроблена територія» без імені, а саме Черкесія. У міжнародній і науковій традиції Circassia вважається історичною батьківщиною черкесів, знищеною як політична і демографічна реальність у XIX ст. І факт, що тепер немає жодної адміністративно-державної одиниці з назвою «Черкесія» — це не лінгвістика, це результат війни, депортації і свідомого стирання назви і нації.

Землі Черкесії не були «дикою гірською пусткою», але виробничою цивілізацією зі своїм господарством. Черкесці бробляли землю, ви-

рощували і пасли худобу, будували човни й торгували з сусідами, майстрували зброю й реманент. Вони мали свої поселення, адміністрацію, звичаєве право. Це було складне суспільство з розвиненими традиціями, які не можна перевести в категорію «дикунство».

Навіщо російській імперії була ця війна

Звичайно, не з романтики і не задля поширення культури. Але заради забезпечення стратегічного контролю території, створення військово-торгівельних шляхів, оволодіння родючими землями та ресурсами. А загалом — заради панування над Кавказом.

І, як кожна імперія, росія не прийшла на кавказькі землі тимчасово, ненадовго. Але прийшла назавжди, якщо їй дозволяють.

Кого поселили в спустілі обійстя

Після вигнання черкесів їхні землі не залишилися порожніми надовго. Російська імперія цілеспрямовано заселяла регіон новим, лояльним до влади, населенням. На місце знищених аулів і спорожнілих поселень прийшли: козаки у козацькі станиці (передусім Кубанського та Чорноморського козацтва); селянські переселенці з центральних губерній імперії — росіяни та українці; відставні солдати, яким землю надавали як винагороду за службу; у деяких районах — іноземні колоністи (німці, греки, вірмени).

Корінному населенню фактично закривали шлях назад. Землі юридично закріплювали за новими власниками, а старі назви поселень зникали разом із пам'яттю про тих, хто тут жив.

Це означало не просто зміну населення, а штучний демографічний перелом: знищення етнічної цілісності регіону; витіснення мови й культури; зміну господарського укладу; втрату історичної тяглості.

Чому це важливо для нас

Як бачимо, риторика російської імперії не змінюється упродовж століть: «ми несемо культуру», «ми прийшли визволяти», «ми робимо вас кращими»...

Однак наслідки — ті самі, що й сотні років тому: спустошені землі, знищені громади, переселені народи. І таке саме намагання стерти (чи спотворити) історичну пам'ять.

Та війна на Кавказі тривала майже пів століття. І нині, у часі агресії росії проти України, виникає страшне, але чесне запитання: «А чи не готова імперія знову десятиліття нас нищити, ламати й переселяти?». Україна воює вже не перший рік. Історія Кавказу показує, що імперія не втомлюється першою. Втомлюються ті, хто не читає історію і перестає чинити супротив.

Для додаткового осмислення

Хтось скаже, мовляв, Кавказька війна — це «давно і не про нас», це «далека історія». Однак її перебіг і наслідки — то приклад та інструкція, за якою імперія діє й сьогодні. Це попередження й урок, написані кров'ю інших народів у протистоянні росії.

Нині актуальним для нас, українців, є не тільки питання, чи настане справедливий мир. Але важливо запитати, чи дозволимо ми цій війні стати «п'ятдесятирічною».

Березень 2022. Кияни евакуюються у перші дні повномасштабного вторгнення росії. (Джерело@ radiosvoboda.com)

New Jersey Regional Council Honors a Century of Sisterhood: UNWLA Centennial Celebration

Nadia Nynka, President, New Jersey Regional Council

On February 1, a historic milestone was marked with elegance and purpose as the New Jersey Regional Council celebrated the centennial of the UNWLA. The event, held at the Ukrainian American Cultural Center of New Jersey in Whippany, brought together 130 guests to honor 100 years of advocacy, humanitarian service, cultural preservation, and the indomitable spirit of Ukrainian women in the diaspora.

The ceremony began with the traditional “Pryvit” greeting, demonstrating the warmth of Ukrainian hospitality, and continued with vocalist Irena Savchyn-Doll, past president of Branch 75, performing the national anthems of Ukraine and the United States, followed by the UNWLA anthem.

Following the opening ceremony, NJ Regional Council president Nadia Nynka warmly welcomed the attendees. In her opening remarks, she recalled the UNWLA’s journey since its founding in 1925, emphasizing how the organization has evolved from a grassroots network of immigrant support to a powerful global force for the protection and assistance of Ukrainians.

The centennial's significance was echoed by a distinguished group of guest speakers and public officials, including:

- Ilona Havronska, Ukraine’s Deputy Minister for Social Policy
- State Senator Anthony M. Bucco
- State Assemblywoman Aura Dunn
- Morris County Councilmen and Mayors of Hanover Township and Randolph
- Natalia Pawlenko, President of the UNWLA

The traditional Ukrainian “Pryvit” (welcome).

Традиційний український «Привіт» (Ласкаво просимо).

NJ Regional Council president Nadia Nynka led the program.

Програму очолила Голова Управи Округу Нью Джерсі Надія Нінка.

Irena Savchyn-Doll, past president of Branch 75, performed the national anthems of Ukraine and the U.S., followed by the UNWLA anthem.

Ірена Савчин-Долл, колишня голова 75-го Відділу, виконала національні гімни України і США, а також гімн СУА.

Some 130 guests attended the NJ Regional Council celebration of the UNWLA's centennial.

Близько 130 гостей відвідали святкування сторіччя СУА Округою Нью Джерсі.

The New Jersey officials presented formal proclamations to the Regional Council, officially recognizing the UNWLA's century of contributions to New Jersey's civic and cultural fabric.

Following a delicious luncheon catered by MishMash, guests were treated to a video presentation highlighting a century of service. The retrospective highlighted the UNWLA's critical role in establishing the Ukrainian Museum, providing educational scholarships, and carrying out its tireless humanitarian missions — work that remains as vital today as it was a century ago.

A poignant highlight of the afternoon was the formal recognition of the grassroots leadership that sustains the organization. Nadia Nynka presented Certificates of Appreciation to the

branch presidents from across the region. The awards honored the tireless dedication of the members who serve as the backbone of the UNWLA, coordinating the humanitarian, cultural, and educational efforts that define the Soyuzianky mission.

The celebration was enriched by a musical program that showcased the beauty of Ukrainian vocal traditions, featuring the Branch 65 (New Brunswick) Choral group Dzerelo, whose harmonies resonated with the themes of heritage and hope, and a stirring solo performance by vocalist Valeriia Vovk that captivated the attendees.

As the New Jersey Regional Council looks toward the next century, the February 1 celebration served as both a tribute to the Soyuzianky who came before and a call to action for the generations to follow. In a time of immense challenge for the Ukrainian homeland, the unity displayed at this centennial celebration proves that the UNWLA's mission of Advocacy, Education, Culture, and Care is stronger than ever.

All photos courtesy Andriy Wowk

The Branch 65 (New Brunswick) choral group Dzerelo.

Хоровий гурт «Джерело» 65-го Відділу (Нью Брансвік).

Vocalist Valeriia Vovk.
Вокалістка Валерія Вовк.

Branch 65 / 65-й Відділ.

Numerous dignitaries attended the event, including state and regional public officials and representatives of the Ukrainian government.

На заході були присутні численні високопосадовці, зокрема державні та регіональні, а також представники українського уряду.

Округа Нью Джерсі вшановує століття сестринства: святкування сторіччя СУА

Надія Нинка, голова Управи Округи Нью Джерсі

Branch 98 / 98-й Відділ.

Branch 134 / 134-й Відділ.

1 лютого відбулася історична подія, відзначена з особливою елегантністю та цілеспрямованістю: Округа Нью Джерсі відсвяткувала сторіччя Союзу Українок Америки (СУА). Захід, що пройшов в Українсько-американському культурному центрі Нью Джерсі у Віппані, зібрав 130 гостей, щоб вшанувати 100 років адвокації, гуманітарної служби, збереження культурної спадщини та незламного духу українських жінок у діаспорі.

Урочистість розпочалася з традиційного привітання «Хлібом-сіллю», що продемонструвало теплоту української гостинності. Церемонію продовжила вокалістка Ірена Савчин-Долл, колишня голова 75-го Відділу, яка виконала державні гімни України та США, а також гімн СУА.

Після церемонії відкриття голова округи Надія Нинка тепло привітала присутніх. У своєму вступному слові вона згадала про шлях СУА з моменту заснування у 1925 р., наголосивши на тому, як організація еволюціонувала з низової мережі підтримки іммігрантів у потужну глобальну силу для захисту та допомоги українцям.

Святкування сторіччя відзначено участю поважних гостей і державних службовців, серед яких:

Nadia Nynka presented Certificates of Appreciation to the region's branch presidents.

Надія Нинка вручила подяки головам відділів округи.

- Ілона Гавронська, заступниця Міністра соціальної політики України;
- сенатор штату Ентоні М. Букко;
- членкиня Асамблеї штату Аура Данн;
- члени ради округу Морріс, мери містечок Гановер та Рендолф;
- Наталія Павленко, голова СУА.

Посадовці штату Нью Джерсі вручили голові округу офіційні прокламації, визнаючи столітній внесок СУА у громадську та культурну структуру штату.

Після святкового обіду, приготовленого «Mish-Mash», гостям було представлено відеопрезентацію, присвячену століттю служіння організації. У ретроспективі підкреслено вирішальну роль СУА у створенні Українського музею, наданні освітніх стипендій і невтомних гуманітарних місіях — роботі, яка нині є такою самою важливою, як і століття тому.

Особливим моментом дня стало офіційне визнання праці членкинь відділів. Надія Нинка

вручила грамоти вдячності головам відділів усієї округи. Ці нагороди стали відзнакою відданості союзнок, які є основою СУА та координують гуманітарні, культурні й освітні зусилля.

Святкування було значно збагачене музичною програмою, яка продемонструвала красу українських вокальних традицій. У програмі взяли участь:

- хоровий гурт «Джерело» 65-го Відділу (Нью Брансвік), чиї гармонії резонували з темами спадщини та надії;
- вокалістка Валерія Вовк, яка виконала захопливі сольні номери, що полонили усіх присутніх.

Округа Нью Джерсі впевнено входить у наступне століття. Святкування 1 лютого стало як даниною пам'яті союзнякам попередніх поколінь, так і закликом до дії для майбутніх провідників. У час великих випробувань для України єдність, продемонстрована на цьому ювілеї, доводить: місія СУА «Адвокація, освіта, культура та піклування» є міцнішою, ніж будь-коли.

Branch 135 / 135-й Відділ.

Branch 137 / 137-й Відділ.

Branch 75 / 75-й Відділ.

Союз, окрилений піснею: Жіноча хорова капела Округи Нью Йорк

Юлія Золотаревські, заступниця голови Округи Нью Йорк

Алла Родіна в ролі Віолетти Валері в опері Дж. Верді «Травіата». Національна опера України.

Алла Родіна в ролі Лю в опері Дж. Пуччіні «Турандот». Національна опера України.

На початку 2025 р. в Нью Йорку народилася, а скоріше – відродилася Жіноча хорова капела Округи Нью Йорк США. Сто років тому союзнянки також займалися творчістю: співали, проводили концерти та збирали кошти на благодійність.

Створення та робота Капели були б неможливими без її керівника Алли Родіної. Тому найперше познайомимо шановних союзниць, які читатимуть наш чудовий журнал, з неймовірною жінкою, оперною співачкою, союзнянкою, яка багато років працювала солісткою Національної опери України.

Це той рідкісний випадок, коли голос стає не просто професією, а долею. У співі п. Алли є щось від самої України: ніжність, щирість, сила, що народжується з любові, і світло, яке не тьмяніє навіть тоді, коли життя випробовує на міцність. Алла народилася й сформувалася в українському музичному просторі та пройшла шлях від музичної школи до музичної Академії, від перших виступів перед нечисленною аудиторією до відомих сцен світу. Її голос звучав у операх Верді, Пуччіні, Белліні, Доницетті, Моцарта, Вагнера, Бізе... — у музиці, де кожна нота вимагає правди. І Алла завжди ділилася зі слухачами тією правдою.

Її сценічні образи — Лючія, Віолетта, Аїда, Абігаїль, Мімі, Чіо-Чіо-сан, Лю, Ельза — це не просто ролі, але жінки, яких вона оживляла власним талантом, адже завжди співала серцем. На сцені Національної опери України її голос звучав 13 сезонів. Також співпрацювала з Львівською Національною оперою, створивши незабутню Віолетту в опері Верді «Травіата» та Ельзу в опері Вагнера «Лоенгрін». Її голос звучав на сценах Одеської та Харківської опер. Її запрошували до різноманітних музичних та оперних фестивалів у Франції, Японії, Нідерландах, Люксембурзі, Данії, Німеччині, Польщі. Але куди б не приводила її доля, вона завжди залишалася українською співачкою — у найглибшому сенсі цього слова.

Разом з великою сценою в її житті завжди були учні. У Київському державному музичному ліцеї ім. Лисенка вона виховала багатьох дітей, які стали лауреатами конкурсів. Четверо її учнів (хлопчики віком 10—12 років) вийшли на сцену Київської опери в «Чарівній флейті» Моцарта в ключових ролях.

Її учні вступають до найкращих музичних Академій, серед яких Королівська Музична Академія в

Лондоні (Royal Academy of Music), Віденська Консерваторія, Університет музики і театру Граца (Universitat fur Music und darstellende Kunst Graz), Національна музична Академія (Київ). Її учні часто кажуть, що вона вчить не лише співати — вона вчить дихати, відчувати, довіряти собі, жити життя на сцені.

Алла Родіна — лауреатка міжнародних конкурсів, володарка медалі «150 років Національній опері України». Але всі ці нагороди — лише зовнішні ознаки. А всередині — велика любов до музики, до людей і до України. Її шлях — це шлях жінки, яка несе світло. Її голос — це голос, який пам'ятає дім. І де б вона не була, цей голос продовжує звучати для України й заради України.

Коли у 2022 р. через повномасштабну війну Алла прибула до Сполучених Штатів, рятуючи донечку, неймовірно талановиту скрипальку, від ракетних обстрілів, вона не втратила зв'язок з українською культурою. Навпаки, її голос зазвучав з новою силою. Нью-Йорк почув її на багатьох концертах, благодійних подіях, фестивалях.

Але найважливіше сталося рік тому, коли у січні 2025 р. Алла Родіна разом з союзнянкою Юлією Золотаревські, яка взяла на себе роль менеджера, створили Жіночу капелу Союзу Українок Америки Округу Нью-Йорк. Це була не просто ініціатива, це був поклик серця. У час, коли українці розкидані по світу і кожен несе в собі свій біль і свою надію, Алла разом з Юлією зібрали

жінок, щоб співати разом. Щоб голоси, які сумували за домом, злилися воедино. Щоб спів став опорою, молитвою та силою.

За величезної підтримки та благословення голови Управи Округу Нью-Йорк неймовірної п. Оксани Жуков та з допомогою на той час голови Почесного 1-го Відділу Насі Шигаєвої, союзнянками якого є Алла та Юлія, Капела була заснована. Про це було оголошено на щорічних зборах Округу, де підтримали таку пропозицію. Сама п. Оксана Жуков, яка володіє музичною грамотою, також охоче та з радістю долучилася до Капели.

Капела за цей рік виросла та нині об'єднує 24 союзнянки Округу Нью-Йорк. Вона зміцніла, знайшла свій характер і свій звук. До Капели долучився легендарний ансамбль «Волошки», до якого входять союзнянки 21-го Відділу США і який базується при Церкві Святого Духа в Брукліні, Нью-Йорк. «Волошки» тепер продовжують виступати як самостійно, так і в складі Капели. Це велика радість, що в Окрузі Нью-Йорк немає конкуренції між музичними колективами, а панує щира любов і сестринство. Взаєморозуміння та повага панує і завдяки лідерству Алли, яка є дуже делікатною, чарівною жінкою та зірковою співачкою, а також доброю та щирою людиною. Капела виступає, бере участь у подіях, підтримує громаду, збирає кошти на благодійні проекти США. Але, найголовніше — вона стала місцем, де жінки відчують себе частиною великої української

Виступ Жіночої хорової капели Округу Нью-Йорк на святі «День союзнянки», присвяченому 100-літтю США та 85-літтю Округу Нью-Йорк. 16 листопада 2025 р., Український народний дім, Нью-Йорк.

їнської історії. І в центрі цього — Алла Родіна, її тепло, її вимогливість, її віра в те, що музика здатна зцілювати.

Капела підготувала та втілила кілька цікавих проєктів. Перший виступ колективу на святі, присвяченому сторіччю Округи Нью Йорк на «Дні Союзанки» в Українському Народному Домі в Нью Йорку, був моментом, коли тиша в залі стала частиною музики. Коли кожен погляд, кожен подих, кожна нота створювали відчуття, що народжується щось важливе. Те, що починалося як мрія зі щирою надією на успіх, раптом розквітло й торкнулося всіх, хто був поруч. Глядачі та поціновувачі української пісні підходили після виступу до союзанок Капели — щиро вітали, висловлюючи захоплення працею Алли та досягненнями Капели. Адже за пів року всі союзанки (і навіть ті, хто почав «з нуля») опанували нотну грамоту, сольфеджіо на рівні, який дозволяє співати по нотах. Бо Алла приділяє велику увагу саме музичній грамотності.

Капела є гарним прикладом, як заохочувати нових членкинь до СУА. Деякі співочі жінки, що не були союзанками, бажали долучитися до Капели. Вони пройшли через випробувальний термін і через певний час стали членкинями СУА.

За дивом створення та виступів Капели стоїть неймовірна Алла Родіна та всі чудові жінки, які зуміли об'єднатися, які раз на тиждень добровільно приїжджають на тригодинні репетиції, які прагнуть співати задля благодійності, прославляючи Україну та Союз Українок Америки.

Вітаємо Капелу з успішним становленням! І називаємо цих неймовірних жінок поіменно, бо їхня волонтерська невтомна праця на користь СУА вражає! До складу капели входять: Алла Родіна, Оксана Жуков, Юлія Золотаревські, Марія Лазарев, Ольга Боринець, Лена Гофмейстер, Тетяна Моторна, Лариса Туб, Наталя Виштикалюк, Анна Гамора, Оксана Сидорчак, Віра Симак, Таня Смітт, Ірина Тремітієре, Надія Шевчук, Наталя Бойчук, Любов Орел, Ольга Пилипович, Віра Симак, Надія Хоменко, Зоряна Вихованська, Мона Забеліна, Ірина Косів, Оксана Новосад, Стефанія Одомірок.

У найближчих планах Капели — амбітний задум: постановка опери Миколи Лисенка «Ноктюрн». Також учасники Капели під керівництвом Алли Родіної працюють над організацією концерту на честь першої річниці заснування колективу.

Щиро бажаємо успіхів та втілення нових проєктів Жіночій хоровій капелі Округи Нью Йорк СУА!

Виступ Жіночої хорової капели Округи Нью Йорк на святі «День союзанки», присвяченому 100-літтю СУА та 85-літтю Округи Нью Йорк. 16 листопада 2025 р., Український народний дім, Нью Йорк.

Branch 118 Celebrates Its 50th Anniversary in Style

Martha Noukas, Branch 118, Houston, TX

UNWLA Branch 118 celebrated its 50th anniversary with a fabulous celebration and fundraising event on November 8, 2025, at the Pokrova Ukrainian Catholic Church Parish Hall in Houston, Texas.

As guests arrived at the start of the evening, they were greeted with decor that glittered in gold, and with the sounds of classical music by accomplished violinist Volodymyr Kot-siouruba filling the air. Branch members Natalka Senkiv, Solomiia Winchester, and Ksenia Kychka welcomed and pinned guests with special Branch 118 50th Anniversary buttons, and then guided guests to the appetizer table and the bar, where they could enjoy complimentary refreshments, including very special sparkling wines from Ukraine.

Lining one side of the banquet hall were numerous tables filled with Branch 118 archival material, which included posterboards with newspaper clippings and advertisements that had been placed in numerous newspapers across the Houston area for publicity purposes over the past 50 years. Several branch photo albums compiled by past presidents were on display for everyone to enjoy. Posters and flyers that had been created for each Ukrainian Easter Bazaar, Autumn Masquerade, and Christmas Craft and Bake Sale were on display, as were the numerous certificates and awards that the branch has received over the years from UNWLA headquarters, elected officials, and persons of distinction. The display was organized by Martha Noukas, who as a Branch 118 member for 50 years had quietly served as archivist, keeping track of valuable documentation.

Just beyond the archive table, guests were met with a long silent auction table, loaded with unique auction items, including tickets to a Texans football game; tickets to fancy Houston eateries; nice bottles of Art Wine; and Ukrainian embroidery and ceramics. Donations to the silent auction came from numerous members of the branch and via the hard work of branch president Juliana Villacorta. Talented branch member Elisa Jackson coordinated items and made sure the display was eye-catching and appealing.

As guests continued toward the stage area, they found a table where two books were for sale that evening. The first was the Branch 118 Quilt book, documenting the work of Branch 118 members who took part in the creation of the first "Ukrainian-American Quilt" in the year 2000. The book reveals how the process began and the reflections of each participating member who helped to cross-stitch the fabulous work of art. The quilt project was initiated by Martha Noukas, as was the compiling of the quilt book.

Martha Noukas was presented with a bouquet of sunflowers in recognition of her 50 years of service to Branch 118.

Lesia Ihnat, visiting from Lviv, Ukraine (and cousin to Martha Noukas), helped tremendously with the celebration preparations and display.

Natalka Senkiv greeted David Nishtick and pinned him with a 50th Anniversary button.

Violinist Volodymyr Kotsiouruba provided classical music for the evening.

The Ukrainian Consular Corps of Houston in front of the Branch 118 Quilt, with Branch 118 member Oksana Tarasiuk (maroon dress).

The big surprise of the evening was the second book, the 50th Anniversary of Branch 118 History Book, which was masterfully put together by Olia Hirka, with coordinating efforts and numerous historical materials provided by Martha Noukas. Juliana Villacorta graciously proofread the final copy and gave the blessing to go to print. The book will now serve to document the 50-year history of Branch 118!

The official program began with a short greeting by Juliana Villacorta, who recognized the special guests in attendance, welcomed everyone, and thanked the 150 guests who had come to support the celebration and fundraising event. Juliana announced that, as it does for every event, the branch had a monetary goal for the evening: to collect the funds needed to outfit five Ukrainian women soldiers with uniforms through the aid of Zemliachky. She announced that all proceeds from the silent auction would go directly to this cause, and she encouraged everyone to visit the silent auction table.

Juliana then handed the microphone over to Father Mykola Dovzhuk, pastor of Pokrova Ukrainian Catholic Church in Houston. Father Mykola thanked the women of Branch 118 for their hard work and the numerous contributions that the branch has made to the parish grounds and Ukrainian community in Houston. Father Mykola then gave a blessing, and everyone was invited to enjoy the delicious buffet dinner.

As guests completed their meals, Juliana announced that she had a special greeting for the branch: a short video prepared by UNWLA President Natalia Pawlenko. Following the video greeting, Juliana presented Martha Noukas with a UNWLA 50-year pin and a Riedel wine glass etched with the UNWLA logo, to honor her for her 50 years of service and membership in the UNWLA. Branch vice-president Halyna Seniwigreeted guests and, on behalf of all branch members, thanked Juliana for all her hard work and the success of the branch.

Juliana then called several branch members to the front of the stage, where she presented each of them with a certificate and UNWLA 25-year pin for their 25 years of membership and service. Honored guest Vitalii Tarasiuk, Ukrainian Consul General in Houston, congratulated the UNWLA on its centennial and congratulated Branch 118 members for their dedication in upholding and

preserving Ukrainian culture and traditions over the past 50 years. He also thanked branch members for their assistance to him during his term in the Houston area.

The program concluded with a PowerPoint video, set to music, of over 300 photographs of Branch 118 members and the branch's numerous bazaars,

meetings, and events spanning 1975 to 2025. This visual presentation was compiled by Constantine Noukas.

Guests were then invited to enjoy delicious desserts and refreshments, and to dance to lively Ukrainian music. The evening was a wonderful tribute and monetary success for Branch 118!

Father Mykola Dovzhuk, Consul General Vitalii Tarasiuk, and Juliana Villacorta.

Branch 118 vice president Halyna Seniw thanked Juliana Villacorta for her hard work as branch president for the past three years.

Left to right: Juliana Villacorta, Christine Villacorta, Halyna Seniw, Christine Puzyk, Tetiana Lytvynchuk, Olga Dub, Nadia Buchai, Chrystia Bryndzia, Evgenia Balaban, Olha Hirka, Martha Noukas.

Соломія Крушельницька — українська легенда світової оперної сцени

Свято на честь 25-ліття 125-го Відділу СУА

Олена Немелівська, референтка з питань культури та освіти 125-го Відділу, Округа Нью Йорк.

*...Нам так хотілося сьогодні
Про жінку цю розповісти,
Щоб не губилася в безодні
Щоб славу її далі пронести!*
Ірина Косів, 125-й Відділ

1 березня 2026 р. в Українському Народному Домі, що на Мангеттені, союзники 125-го Відділу СУА урочисто відсвяткували своє 25-ліття. У день ювілею ми вирішили розповісти про жінку, українку, найвидатнішу світову оперну співачку початку XX ст. Соломію Крушельницьку.

Захід розпочався з короткої розповіді багатолітньої голови 125-го Відділу Марії Андрійович (вона ж була і координаторкою усієї події) про нашу історію, допомогу тим, хто має потреби, та основні заходи з утримання та поширення української культури, які ми організували за чверть століття. Ми отримали привіти від голови СУА Наталі Павленко, Почесної голови СУА Ірини Куровицької, голови Окружної Управи Нью Йорк Оксани Жукоф, Почесної голови Округу Лідії Слиж, а також привітання і подарунки від наших посестер з інших відділів нашої округи.

А далі в розкішно декорованій залі (художнє оформлення і декорації — Еріка, Степан та Іван Слуцькі) почалося святкове дійство. Наші гості опинилися ніби в справжньому театрі зі сценою, фое та буфетом. І всюди немов була присутня сама Соломія Крушельницька: її величний портрет на сцені, фотографії її оперних героїнь на стінах. А слайди з фото (технічне забезпечення — Марія Білопольська) нашої героїні та її близьких (з англomовними титрами) ілюструвалися без перерви під час усього дійства. Особливого відчуття часу, в якому проживала і працювала С. Крушельницька, надали два манекени, що їх союзники вбрали по-особливому: один в

український народний стрій, а другий у японське кімоно, що символізувало образ улюбленої героїні співачки — японки Чіо-Чіо-Сан.

У хронологічному порядку союзники 125-го Відділу висвітлювали основні періоди життя і творчості артистки. Усі членкині, а також хористки Жіночої капели Округу Нью Йорк були вбрані в білі елегантні блузки і святкові довгі спідниці, щоб відтворити стиль початку XX ст., коли виступала на оперних сценах світу наша героїня.

Марія Білопольська розповіла присутнім про рідне село, батьків, родину, дитинство та юність Соломії. Співачка народилася 23 вересня 1872 р. і була четвертою дитиною у багатодітній родині Теодори та о. Амвросія Крушельницьких. Марія підкреслила, що мальовниче українське село, співоче оточення, турботливе навчання музики та співу спочатку від батька, а потім у музичній школі в Тернополі, посприяли розвитку таланту співачки.

Олена Немелівська поінформувала гостей про навчання Соломії у Львівській Консерваторії у 1891—1893 рр., дебют на сцені театру «Скарбка» та подальше студіювання співу в Італії у видатної викладачки вокалу Фаусти Креспі, яка навчила Соломію техніці бельканто. Олена також згадала перші виступи співачки на сценах Львова, а далі Відня, Кракова та Варшави і розповіла про тріумфальний похід співачки по оперних сценах світу. Усюди Крушельницька була примадонною театрів, улюбленицею публіки, об'єктом захоплення критиків. Вона не гналась за голосовими ефектами, а весь свій художній потенціал (за допомогою засобів вокальної техніки та артистичною гри) вкладала в глибоко відчутий нею образ героїні. Соломія знала 8 мов і всіма співала. Вона виступала в Італії, Франції, Іспанії, Португалії, Польщі, Ав-

стрії, Росії, Єгипті, Чілі та Аргентині.

Соломія Крушельницька співала з «диригентом всіх часів і народів» Артуро Тосканіні, який дуже поважав її за талант, інтелігентність, працелюбність та обов'язковість. Наша героїня працювала з композиторами Рихардом Штраусом та Джакомо Пуччіні, виступала перед російським царем Миколою II, якому зазначила, що вона співає «мовою свого українського народу».

Оксана Новосад розповіла про оселю Крушельницької у Львові, так звану «Музикальну кам'яницю». Це будинок, придбаний співачкою у Львові на вул. Крашевського у 1902 р., коли, по смерті її батька, родина опинилась без житла. У будинку проживали мати Соломії та її незаміжні сестри. А решта квартир заселяли музиканти, співаки та митці. З того будинку весь час лилася музика, тому він і отримав таку назву. Радянська влада (як робила зазвичай) відібрала той дім у співачки, залишивши їй одну квартиру, де Соломія і мешкала до смерті разом зі своєю молодшою сестрою Анною.

Оксана Антонюк повідомила про фантастичне врятування нашої героїнею опери Пуччіні «Мадам Баттерфляй». У 1904 р. прем'єра опери гучно провалилася в міланському театрі Ла Скала. І тоді композитор, дещо переробивши партитуру, звернувся до співачки з проханням виконати головну партію. Соломія, перевтілившись у маленьку японку, блискуче виконала партію Чіо-Чіо-Сан на сцені театру в італійському містечку Бреші. І відтоді ця опера з тріумфом «полетіла» по оперних сценах світу. Тільки сама Крушельницька співа-

Союзняки 125-го Відділу СУА, зліва направо: Мальвіна Вітенко, Наталка Ковалишин, Юлія Кліщ, Ірина Косів, Оксана Жукоф, Світлана Хома, Мирослава Козак, Олена Немелівська, Марія Андрійович, Марія Білопольська, Оксана Антонюк, Ольга Федоришин, Богдана Жукотанська, Уляна Вітківська, Оксана Новосад.

Мистецька група, зліва направо, 1-й ряд: Адріан Ігнат, Анна Ігнат; 2-й ряд: Оксана Антонюк, Мирослава Козак, Олена Немелівська, Оксана Новосад, Ірина Косів, Марія Білопольська.

Зліва направо: Марія Андрійович, Еріка Слуцька, Алла Родіна.

Ювілейний торт.

ла її у 100 виставах! Невимовно вдячний був їй за це композитор Джакомо Пуччіні, з яким співачка товаришувала довгі роки.

Ірина Косів розповіла про подальшу оперну та концертну діяльність нашої героїні. Зокрема, про її шлюб з адвокатом Чезаре Річчоні у 1910 р., який вони взяли в Аргентині, а також про життя у італійському містечку Віареджо на березі Тірренського моря на віллі Соломеа.

Ще гостям розповіли про концертний тур до США і Канади у 1928 р. і про те, як у Нью-Йорку співачку зустріли з квітами представниці Союзу Українок Америки.

Наша розповідь про творчість артистки була проілюстрована виконанням арій оперною співачкою, лауреаткою конкурсу імені С. Крушельницької Аллою Родіною (акомпаніатор Любош Шматолоха). Саме ці арії особливо полюблила співати Соломія.

Так, присутні насолодилися партією Маргарити з опери «Фауст» Гуно, яку Соломія співала на ранніх етапах своєї кар'єри. Далі увазі слухачів була представлена арія Аїди з одноіменної опери Верді. Працюючи над роллю Аїди, Крушельницька зламала її стереотип як ефіопської рабині, одягнувши її в костюм доньки єгипетського царя, як і належало Аїді. І, звичайно, арія Чіо-Чіо-Сан з триумфальної опери «Мадам Баттерфляй» Пуччіні. Виконання арій Аллою Родіною слухачі сприймали бурхливими і тривалими оплесками.

Жіноча капела Округу Нью-Йорк (художній керівник, акомпаніатор і диригент Алла Родіна) виконала дві пісні: італійську Паоло Тості «Ті Рівєро» та українську народну жартівливу «Через сад-виноград». Такий вибір пісень і послідовність виконання також є дуже символічними, адже Соломія всі свої концерти закінчувала саме українською піснею.

Мирослава Козак оповіла про найдраматичніший період життя співачки — час, коли вона повернулася з Італії до Львова у 1939 р. побачитися з родиною та залишилася там назавжди.

Співачка пережила радянську окупацію, потім німецьку, а далі опинилася знов під владою совітів. Вона з гідністю прийняла голод і злидні повоєнних часів, не маючи змоги навіть забрати свої речі та архів з Італії. У нашої героїні вистачило енергії викладати вокал у Львівській Консерваторії, адже вона хотіла передати свої неоціненні знання та досвід оперного співу молодому поколінню.

І вже в поважному віці Соломія Крушельницька заспівала свій сольний концерт у Львові у 1949 р. Це був останній її вихід на сцену і остання можливість для глядачів почути її голос. Мирослава також оповіла про вшанування пам'яті Соломії Крушельницької в Україні та світі.

Наші гості мали можливість виграти призи (дбайливо приготовані Ольгою Федоришин та Наталею Ковалишин) в лотерею, почастиватися канапками, кавою, вином та солодощами, приготовленими та принесеними союзницями 125-го Відділу.

А наприкінці свята ми урочисто розрізали величезний ювілейний торт, який розділили між усіма присутніми під величаве виконання «Многая літа» 125-му Відділу!

Ми дуже вдячні союзницям 125-го Відділу, спонсорам і всім, хто був причетний до підготовки та проведення нашого заходу. Дякуємо гостям, які були з нами на святі, гідно поцінували працю наших союзниць і отримали насолоду від ювілейного заходу. Окрема вдячність нашим фотографам Юлі Слущкій і Марті Михайлишин за чудові фотографії та відео.

Сподіваємося, що наші гості, поринувши в життя і творчість легендарної співачки, принесли додому піднесений настрій, а, можливо, і нові знання.

Branch 113 Holds Notes of Hope Benefit Concert

Oksana Krushelnycka, Press Chair, Branch 113, New York City

On an exceptionally frigid winter afternoon on February 1, 2026, our intrepid UNWLA Branch 113 came together at the lovely premises of New York's Kosciuszko Foundation to hold its annual fundraising event. We called it Notes of Hope because it was specifically dedicated to supporting maternity care in war-torn Ukraine.

Since Russia's attack on Ukraine on February 24, 2022, Ukraine's populace has been living in constant threat from circulating drones, shelling, and barrages from ballistic missiles. Russia's endless and indiscriminate attacks on civilian centers, residential buildings, and hospitals, including maternity wards, have made life unbearable. Since the beginning of the war, over 2,500 documented strikes have targeted hospitals and maternity centers, causing death, destruction, and loss of critical medical equipment. It has become extremely challenging for Ukrainian mothers and dedicated medical professionals to bring babies into this world.

We wanted to help. Our Culture Committee co-chair, Roksolana Karmazyn, became aware of articles about attacks on Ukraine's maternity wards. Branch 113 decided to organize a benefit concert to raise funds to alleviate the dire conditions in these centers. Designer/PR Sophia Bilynsky created the Notes of Hope title to express our mission of supporting Ukraine through music and culture. Although it is difficult to obtain a precise number, reports indicate that over 130 Ukrainian cultural figures, including composers, performers, and music managers, have been killed by Russian forces since the 2022 full-scale invasion, while some estimates put the number closer to 200 artists, though this includes broader artistic fields. These notable musicians and cultural workers were lost during wide-

The Notes of Hope benefit concert committee members, including committee chairs Ilona Sochynsky (standing at left) and Roksolana Karmazyn (standing, fourth from left).

Branch 113 president Karina Tarnawsky with pianist Pavlo Gintov.

Pavlo Gintov performing.

The audience at the Notes of Hope benefit concert.

spread assaults on Ukraine's cultural identity. In addition, many other sites were damaged, and historical treasures were stolen and sent to Moscow.

An event committee was soon established, chaired by Roksolana Karmazyn and Ilona Sochynsky, with additional members Sophia Bilynsky, Anna Kobrynska Essenhigh, Maria Kohulka-Green, Evelyn D. Hough, Oksana Kukurudza, and Barbara Senzon. They investigated Ukrainian hospitals that had suffered attacks, explored sources of assistance in the U.S., and considered which types of medical equipment might be relevant.

With the help of Liusia Buniak, chair of the UNWLA National Board's Social Welfare Standing Committee, our branch has decided to send proceeds from the event to the UNWLA, which will send it to the Association Internationale de Cooperation Medicale (AICM – Ukraine), based in France and operating in Ukraine, with which the UNWLA has worked since January 2022. AICM has been one of the most reliable and effective medical organizations working in Ukraine during this grim time, and it will purchase highly portable Butterfly iQ3 Ultrasound devices, which provide flexible options for delivering life-saving care under extraordinarily challenging and dangerous conditions.

To highlight our fundraising event, our co-chair Ilona Sochynsky invited the internationally acclaimed pianist Pavlo Gintov to play at our benefit concert. Mr. Gintov is a native of Ukraine and an active promoter of Ukrainian classical music. He has performed at major venues worldwide, including Carnegie Hall (New York), Berlin Philharmonic Hall, Teatro Verdi (Milan), and Kioi Hall (Tokyo), and has won multiple music awards.

For our benefit concert, Mr. Gintov selected a program featuring all-Ukrainian composers, presenting the audience with well-loved familiar pieces and with new pieces such as Yuri Povolotsky's "February Diary." Mr. Gintov's playing created a mood of an intimately shared experience, captivating all with the beauty of the music.

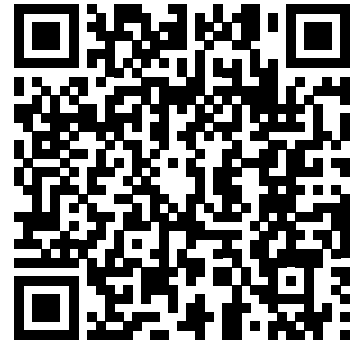
After the performance, Mr. Gintov delighted our guests by circulating among them and giving people a chance to speak with him.

A delightful refreshment table was provided, enhancing the friendly atmosphere. It gave guests an opportunity to meet like-minded supporters and renew old friendships.

Another feature of the fundraiser was a silent auction, which was also an immense success, and sold out, at which guests could bid on artwork, wine selections, and many more interesting items.

Our thanks to everyone who supported us: our generous sponsors, our many volunteers, those who braved the record cold weather and attended the Notes of Hope benefit concert, those who could not attend but gave a donation, and those who purchased auction items. With our combined efforts, we were able to raise more than \$50,000 at this event! It was truly an amazing and happy achievement. Our Notes of Hope fundraiser will remain open for continued donations until the end of May. Please use the link below for contributions, or mail donations (by check) to: Oksana Kukurudza, 200 E. 27th St., Apt. 7W, New York, NY 10016.

Your continued support can bring hope and healing to countless families in Ukraine. Thank you again for standing with us!

Branch 38 Rallies for Ukraine

Members of Branch 38 in Denver made their presence known at a rally for Ukraine marking four years of war. The rally was held on the Capitol steps in Denver on Sunday, February 22. From left to right: Larysa Martiniuk, Maria Coquillard, Lolita Clouser, Lyudmyla Gratiuk, Angelina Geerts, Helena Schultz.

Photo: Olha Paris

UNWLA Member-at-Large Tania Vitvitsky Shares Trip to Ukraine with Branch 56

Patricia Zalisko, Press Secretary, Branch 56, North Port, FL

Photo: Bohdana Puzyk

Branch 56 held its general meeting on Saturday, February 14, at St. Mary's Ukrainian Catholic Church Hall in North Port and afterwards hosted a light lunch and special presentation for members, guests, and interested local non-Ukrainians by Tania Vitvitsky, a UNWLA Member-at-Large from Massachusetts who was visiting family in the area.

In a presentation titled "Eight Weeks in Ukraine, 2025: Resilience and Resistance," Tania, the president of the Ukrainian Charitable Platform (UCP), presented photos from her latest trip to Ukraine and discussed her work. The UCP is a non-profit humanitarian relief organization that partners with non-government organizations (NGOs) to help Ukrainian families, women, and children.

The trip was Tania's fourth to Ukraine since the start of Russia's war. She traveled the entire country, starting from western Ukraine's Lviv and Ivano-Frankivsk

regions, to the east and the city of Dnipro, coming to within some 60 miles of the war's frontlines. Tania explained that her mission was to provide support to various humanitarian relief organizations that offer much-needed aid. This included psychological services, shelter, and essentials. Her travels over the past two years have taken her to women's shelters in Ivano-Frankivsk, Bucha, and Khotyn, all of which receive assistance through the UCP, supportive organizations, and government entities. The Ukrainian NGOs involved in the UCP's undertakings are now generally sustained by the Japanese government, various European governments, and private or religious institutions. Tania explained that U.S. government relief has mostly vanished with the dissolution of programs such as USAID (US Agency for International Development) in the State Department.

Throughout her presentation, Tania commended the strength and courage of the Ukrainian people. The captivated audience asked many questions after the presentation.

Photo: Bohdana Puzyk

Photo: Tania Vitvitsky

A photo of Kyiv from Tania Vitvitsky's presentation.

Branch 56 Demonstrates for Ukraine

Patricia Zalisko, Press Secretary, Branch 56, North Port, FL

Hundreds of Ukrainian Americans and their non-Ukrainian friends lined Highway 41 in North Port, FL, on February 24, waving Ukrainian and American flags and holding signs showing their support for Ukraine on the fourth anniversary of Russia's invasion and war. The protesters, among them numerous members of Branch 56 in North Port, came from near and far, many wearing traditional vyshyvanky.

The rally was covered by several media outlets, including television crews and print media reporters who interviewed some of the protesters demonstrating their support for Ukraine.

Photo: Bohdana Puzyk

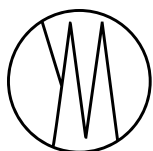
Photo: Bohdana Puzyk

Photo: Bohdana Puzyk

Photo: Bohdan Puzyk

THE UKRAINIAN MUSEUM 222E6NYC

A Living Canvas: The Ukrainian Museum at 50

May 16 – August 30, 2026

Inlaid Casket. Hutsul region, Ivano-Frankivsk oblast, western Ukraine, 1900s–1920s.

Julian Kolesar (1927–1992), *First Lady*. 1968, oil on canvas, 30 x 24 in. (76.2 x 61 cm). Gift of Marta Ozarkiw. UM 201765.

The Ukrainian Museum's 50th anniversary signifies both a milestone and a threshold. As the Museum marks half a century of collecting, preserving, and interpreting Ukrainian art and culture in New York, it is presenting the exhibition *A Living Canvas* (*Живе Покотню*), an apt description of the Museum's role within the community: a gathering point for a collection that grows, changes, and deepens with each generation.

In lieu of a conventional thematic or chronological account of Ukraine's cultural heritage, *A Living Canvas* is organized around the formal threads — Color, Form, Geometry, Figuration, Texture, Line, and Ornamentation — that weave the fine arts with the decorative art of textiles, costume, and folk art across centuries and geographies. This organization reflects something essential about Ukrainian art: that the boundary between the village workshop and the artist's studio was always fluid and mutually beneficial. The connections between the woven kilim and the painted canvas, the embroidered *rushnyk* (ritual cloth) and the modernist composition are materially tangible by sharing the same visual language. *A Living Canvas* makes visible their common qualities.

While presenting highlights from the permanent collection, the exhibition also traces the profound impact the Museum has had on artistic innovation, preservation, and interpretation of Ukrainian heritage over the past 50 years. At its heart are extraordinary works from the permanent collection — fine arts, kilims, *rushnyky*, folk art, historic costumes — alongside the Museum's archival photographs, early institutional documents, and donor stories from its founding organization, the Ukrainian National Women's League of America.

A Living Canvas is curated by Dr. Myroslava M. Mudrak, Professor Emerita of Art History at The Ohio State University, whose scholarship has defined the critical frameworks through which Ukrainian modernism is understood; Lubow Wolynetz, the Museum's longtime Folk Art Curator, whose deep knowledge of the collection's textile and decorative holdings is unparalleled; Maria Shust, former long-serving Director, under whose leadership the Museum's foundational identity was formed; and Maria Rewakowicz, current Head of Collections, whose stewardship continues the Museum's mission of preservation and expansion of the permanent collection.

Tablecloth. Pokuttia region, Horodenka district, village of Tyshkivtsi, early 20th century.

Opanas Zalyvakha (1925–2007), *Embryo*. 1980s, oil on canvas on wood board, 21 ¼ x 39 ¼ in. (54 x 99.7 cm). Gift of the artist. UM 200911.

Volodymyr Makarenko, *From the Past*. 1988, oil on canvas, 29 x 37 in. (73.7 x 94 cm). Gift of the artist. UM 19981.

Woman's Costume. Volyn region, late 19th – early 20th centuries.

Christina Saj, *Creation*. 2007, mixed media, 19 x 19 in. (48.3 x 48.3 cm). Gift of the artist. UM 20075.

СУА / UNWLA

BABUSI FUND

\$1,345.00	Branch 36 Chicago, IL
\$1,000.00	Branch 56 North Port, FL
\$500.00	Tricia Leskiw
\$310.25	Catherine Kowal
\$129.48	Rebecca Liming
\$125.00	Katya Kowal
\$100.00	Branch 118 Houston, TX
\$21.02	Barbara Love

CHILDREN'S SUMMER CAMPS IN UKRAINE (MAL)

\$3,000.00	Branch 75 Maplewood, NJ; Romana Thibodeau
\$1,500.00	Branch 64 New York City
\$1,034.38	Betsy Decyk
\$1,033.31	Ulana Steck
\$1,000.00	Maryann Mysyshyn
\$700.00	Catherine Krucylak
\$522.23	Olena Paslawsky
\$500.00	Branch 91 Bethlehem, PA; Branch 108 New Haven, CT; Branch 113 New York City; Branch 124 St. Petersburg, FL; Walter Denysenko
\$310.98	Stephen Geller
\$300.00	Iryna Svytko
\$250.00	Shelly Calamia; V.C. Hobgood; Patricia Leskiw; Ola Movchan Novak; Vera Skop; Inia Tunstall; Brooke Wangsgard
\$209.11	Ulana and James Campbell (<i>Honoring Olena Kebalo and Patrick Gibson's wedding on July 19, 2025</i>)
\$200.00	Branch 118 Houston, TX
\$156.93	Elena Farah
\$155.30	Linda Shuster
\$150.00	Margaret Rose Goodman (<i>In honor of and admiration for a very special and inspiring person and friend</i>)
\$104.74	Nadia Paselsky; Maria Szpak
\$103.76	Gillian Backus
\$103.66	John and Olya Czerkas; Natalija Malinky; Oksana Piaseckyj; George Zubal
\$100.00	Olena C. Boyko; Maria Brown; Gail Fales; Tatiana Janowycz; Mordy Levine; Irene Popovich; Vera Swade
\$75.00	Oksana Ohar
\$52.55	Luba Boyko; Susan Laabs
\$52.06	Ludmyla Semeniuk
\$52.01	Holly Angelini; Matthew Cameron; Nicholas Hargis; Marta Legeckis (<i>In memory of a warm and caring friend</i>); Michelle Spencer; Oksana Stanko; Dan Toft
\$50.00	Lieda Boyko; Yara Litosch; Helen Mandzy
\$45.00	Roxanne Hills
\$36.00	Maria Saxe
\$30.00	Tania Bardyn
\$21.04	Marlena Maisel

FUNDRAISER FOR UKRAINIAN CHILDREN

\$10,000.00	Maria Oksana Bachynsky
\$7,000.00	New England Regional Council
\$500.00	Branch 139 Stamford, CT
\$103.66	Stephen Geller; Sharon Hellman (<i>In memory of Jerry Flynn, a wonderful friend and colleague</i>); Rostyslava Stoecker (<i>for my Mother's birthday: Maria Odezynskyj</i>); Irene Stokon; Brook Tesler; Timothy Faver
\$100.00	Orest Walchuk
\$52.01	Kitmui Cheong (<i>May our Lord be with you, protect and save you!!</i>); Marta Legeckis
\$26.19	Joyce Conway (<i>Maria, thinking of you at this difficult time. May Jerry's memory be a blessing</i>); Barbara Mayer; Mary McIntyre

HUMANITARIAN AID FOR UKRAINE

\$2,000.00	Andrei Kachala
\$500.00	Branch 29 Chicago, IL

\$400.00	Charles W. Craychee
\$250.00	Patrick C. Reed
\$100.00	Myron and Oresta Zadony
\$15.00	Richard J. Dentino

KEEP UKRAINE WARM

\$4,000.00	New Jersey Regional Council
\$2,500.00	Branch 50 Ann Arbor, MI
\$1,000.00	Natalie Maruszczak
\$550.00	Branch 136 Naples, FL (<i>In memory of Petro Wychrij, loving husband of our sister-Soyuzianka Larissa Wychrij. Our deepest sympathy to the family. Vichnaya pamyat!</i>); \$100.00 Orysia Atanowsky; Luba Drahosz; Dr. Christine Forszpaniak; Luba Marino; Natalie Santarsiero
\$250.00	\$50.00 Oresta Zadorny
\$200.00	Maria & Ihor Fedkiw (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>)
\$150.00	Ihor & Susanna Rak (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>)
\$100.00	Branch 75 Maplewood, NJ (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>)
\$50.00	Andrea Ahmed-Zaid (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>); Lydia Bazarko (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>); Luba Bilowchtchuk (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>); Branch 136 Naples, FL (<i>in loving memory of Petro Wychrij, loving husband of our founding member Larissa Wychrij. Our deepest condolences to the family. Вічна пам'ять!</i>); Irene Cehelsky-Ciuk (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>); Olya Czerkas (<i>In lieu of flowers in memory of Jerry Flynn. We extend our sincere sympathy on the loss of Maria's beloved husband and wonderful, kind and good person. May he rest in peace. Вічна пам'ять!</i>); Myroslava Downey (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>); Christine Fedynsky (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>); Theodozia Krislaty (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>); Larissa Lucenko (<i>In memory of Petro Wychrij, husband of Larissa Wychrij</i>); Stephanie Olijar (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>)
\$50.00	Lydia Bodnar-Balahutrak (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>); Olha Krupa (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>); Oksana Lodziuk (<i>In memory of Jerry Flynn, a true Ukrainian</i>); Olena Toporowych (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>)
\$40.00	Anita Roik (<i>in loving memory of Jerry Flynn</i>)
\$25.00	Peter & Iren Shoturma

MEDICAL FUND

\$40,000.00	Lincoln Electric Products Co.
\$4,240.00	Branch 83 New York City
\$3,000.00	New England Regional Council
\$2,000.00	Romana Thibodeau
\$1,200.00	Branch 139 Stamford, CT
\$675.00	Wsewolod Hirka
\$500.00	Branch 118 Houston, TX
\$174.00	Miaosz Zaleski

ORPHANS FUND

\$4,000.00	Branch 75 Maplewood, NJ; \$1,000.00 Switoslawa Kazaraj (<i>In loving memory of Stefan Kacharaj</i>)
\$500.00	Karen Chelak
\$250.00	Oksana Bauer; Anna Denysyk
\$100.00	Lida Chernichenko; Christine Demedowich; Romana Hadzewycz; Olia Hrycak; Martha Kardashinetz; Helen M. Kolodij; Olga Kuziur; Helen Mandzy; Olha Ponos; Oksana Rakowsky; Irene Sawchyn; Romana Shypailo; Christine Syzonenko; Nina Wedmid
\$50.00	Jaroslawa Hordynsky; Lidia Huk; Christine Klufas; Maria Flynn
\$25.00	Marta Popovich
\$20.00	Nadia Nynka
\$2,000.00	Branch 118 Houston, TX (kidnapped children)
\$352.00	Branch 97 Buffalo, NY; \$100.00 Father Marijan Procyk
	\$40.00 Nadia Bergenstock; Lesia Van Houten

\$25.00 Luba Kukharuk-Procyk
\$20.00 Christine Konowka; Ksenia Deputat; Natalie
Levan; Stephanie Meyer; Nadia Melnyk; Christine
Wenglowczyk
\$17.00 Olga Lownie
\$10.00 Raissa Shkilna
\$50.00 Daria Jarosewich (Замість квітів на могили
бл.п. Марти Стадник)

PEDIATRIC BURN VICTIMS

\$500.00 Branch 118 Houston, TX

PRESS FUND

\$1,000.00 Branch 56 North Port, FL
\$100.00 Branch 118 Houston, TX (in memory of our dear
branch member **Nadija Sulyukmanov**. Nadija was a
hard-working, reliable person who brought much joy
to our branch. Vichnaya Pamyat!); Branch 56 North
Port, FL (In loving memory of **Romana Guran**);
Reggie Bardin (In memory of **Nadija Sulyukmanov**,
a vibrant part of the Pokrova Catholic Church
and UNWLA branch in Houston, TX. My sincere
sympathies. May her memory be eternal); Rosalie
Holowka; Olena Paslawsky; Romana Thibodeau;
Luba Walchuk; Anna Zylak Cirelli
\$50.00 Branch 29 Chicago, IL (Замість квітів на могили
бл.п. Марти Стадник); Branch 29 Chicago, IL (За-
мість квітів на могили нашої членкині **бл.п. Олек-
сандри Качман**); Natalie Gawdiak; Mary Poliszczuk
\$42.00 Tamara Denysenko; Myroslawa Hluszok Jones;
Irene Kostrubiak; Annette Sawycky; Vera Skop;
Oksana Stanko
\$40.00 Ulana M. Diachuk
\$30.00 Stefania Brezden; Nadija Haftkowycz
\$25.00 Martha Onuferko Deblieu; Irene Wolowczuk
\$20.00 Anna Makuch
\$17.00 Anya Allara
\$15.00 Maryann Mysyshyn
\$10.00 Irene Bihun; Jozef Juzeniw; Luba Kostyba; Maria
Saxe; Oksana Sokolyk
\$5.00 Audrey S. Fedak

SOCIAL WELFARE FUND

\$39,603.62 Branch 113 New York City, NY (Butterfly tablets for
AICM – Maternity Concert)
\$5,396.38 Oksana Kukurudza (Butterfly tablets for AICM –
Maternity Concert)
\$5,000.00 Chrystia Marta Slywotzky
\$2,000.00 Ohio Regional Council (We celebrated the 100th
anniversary of the UNWLA on October 5, 2025, in
Parma, Ohio, with all our branches and “Hromada”
participating. It was a great success)
\$1,200.00 Branch 139 Stamford, CT
\$1,100.00 Johanna Saldyt
\$1,003.00 Andrew Oleksiuk
\$517.37 Julianne Vogel
\$500.00 Gertrude Grant (For Ukrainian Children and
Women affected by Russian war); Olga Stawnychy
\$261.30 Chrystina Barylak
\$258.87 Connie Kibalo
\$258.60 Katherine Gattuso; Isha Grinenko; Peter McCarthy;
Marta Mostovych; Linda Shuster; J. Stetz; Stephan
Szewczuk
\$250.00 Laura Little; J. Stetz
\$247.24 Jerry Sowik
\$200.00 Shelly Calamia
\$155.30 Nina Piaseckyj; Carl Rakes
\$104.74 Bonnie Shuster
\$103.76 Natalya Belova; Marta Cehelsky
\$103.66 Charles Holdefer; Ola Movchan Novak; Helen
Palmer; Oksana Piaseckyj; Irene Stokon; Maureen
Terry; Roxy Toporowycz
\$100.00 Sherry Cosier; Christine Mirante; Juergen
Schnetzler; Martha Wiegand
\$52.06 Mary Ann Zeller
\$52.01 Nadiia Ruda; Nataliya Senkiv
\$50.00 Oksana Lodziuk (in loving memory of Yuliya
Mischenko); Maureen Terry

\$31.35
\$26.46
\$26.21
\$20.00
\$10.70

Lydia Moore
Zina Laska Sobol
Cecelia Dumois; Daria & Jeffrey Farma; Nataliia
Voloshko
Maureen Terry
Becky Saylor

SUPPORT THE UNWLA MISSION

\$10,000.00 Marta Longo
\$2,500.00 Morgan Stanley Bank
\$2,000.00 Larysa Martyniuk; SelfReliance Federal Credit
Union; Ukrainian National Association Inc.
\$1,500.00 Constance Holly Davies
\$1,000.00 New Jersey Regional Council; Ethel & James Flinn
Foundation; New Jersey Regional Council; Veselka
Enterprises LTD
\$500.00 Areta M. Arlen; Carter/Oakley Family Charitable
Fund; David Hoffman and Mandy Ladin; Lisa
Philipps; Maria Rudensky-Silver; Roxolana
Yarymovych; Vanguard
\$300.00 Apple; Branch 118 Houston, TX; Christopher
Copeland; Ramakrishna Dasari
Edward Schaller
\$258.60 Yuri Holowinsky; Danuta Iwaniec; Anna Zylak-Cirelli
\$200.00 William and Karen Berry; Andrew Knox
\$100.00 Irene Bihun; Vera Bondarenko; Kristin Colgren;
Ulana M. Diachuk; Jeffrey Harrington; Helen
Ivanonko; Vera N. Krasovsky; Jaroslava Kuchma;
Jeremy Vogelmann; Maria Walchuk
\$80.00 Maria Kvit-Flynn
\$52.01 Kathleen Ende; Melinda Gallagher
\$50.00 Ann Beams; Natalia Bobak; Loni Bonanno; Catharine
Hyson; Mary Kononenko; Bo Kukil; Maureen Terry
\$36.55 Donna K. Minter
\$30.00 Oksana Knapp
\$26.46 Dorothy Launius
\$26.21 Christine Monk
\$26.19 Amy Havelka; Regina Moser
\$25.00 Elizabeth M. Gilbert; Margaret McCarthy; Susan
Spaulding; Chrystyna Turczeniuk
\$15.00 Greg Wortham
\$10.01 Charles Nash

UNWLA CENTENNIAL FUND

\$2,000.00 Branch 139 Stamford, CT
\$258.87 Olena Byko
\$258.60 Elizabeth Dahme; Maria Slysh
\$103.76 Nancy Napoli
\$103.66 Solomiia Kobuta; Natalia Pawlenko; Eileen Scheets
\$52.54 Natalia Dobrovol'ska
\$52.00 Victoria Vallye
\$26.19 Kim Kallini

WAR VICTIMS FUND

\$2,500.00 Branch 106 Hartford, CT
\$1,242.96 Branch 43 Philadelphia, PA
\$300.00 Branch 118 Houston, TX

ZEMLIACHKY: SUPPORT UKRAINIAN WOMEN ON THE FRONTLINES

\$7,000.00 Branch 118 Houston, TX
\$3,000.00 Oksana Holovko
\$1,480.00 Andrea Wilhelm
\$1,000.00 Branch 147 San Antonio – Austin, TX; Zirka Voronka
\$675.00 Arsen Drobakha
\$300.00 Igor Melnychuk
\$258.87 Inia Tunstall
\$258.60 Bohdan Besaha; Theodore Lieberman; Martha Torres
\$250.00 Branch 139 Stamford, CT
\$206.95 Svitlana S. Eadie (Asheville, NC peace rally)
\$156.03 Nataliia Karpenko
\$103.76 Melania Kuzma (May God Bless Ukrainian Women
Soldiers)
\$64.20 Marlena Maisel
\$26.19 Barbara Love (I have no Ukrainian ties, but think of
myself in the same position, and would like to help
even a bit)

НАШИМ ДІТЯМ

ДВІ КАЗОЧКИ

від Тетяни Прокоф'євої з міста Покров Дніпропетровської області

РОЖЕВА ЛАПКА

У зеленому лісі, під старим дубом, разом зі своєю мамою проживало маленьке зайченя по імені Рожева Лапка. Таке ім'я їй дали тому, що подушечки її м'яких лапок не були сірими, як у інших зайців, але мали ніжний рожевий відтінок.

Щоранку матуся будила Лапку лагідним голосом і ніжно гладила по пухнастій спинці:

— Доброго ранку, моя зірочко, — казала вона. — Нехай твій новий день буде добрим!

Одного разу Рожева Лапка прокинулася дуже рано, ще задовго до того, як мама збиралася її будити. Сонечко тіль-

ки-но визирало з-за дерев і його теплі вранішні промінчики ніжно торкалися крапельок роси на зеленій травичці.

— Мамо, — запитало зайченятко, підставляючи свою спинку до сонця. — А що на світі найніжніше?

Мама усміхнулася:

— Мабуть, сонячний проміньчик.

Лапка завжди довіряла мамі. Але цього разу їй чомусь захотілося запитати про це звірят. Вона побігла лісовою стежкою і почала розпитувати своїх друзів.

Руда Білочка, що якраз сиділа на гілці та готувалася до сніданку, сказала:

— Найніжніше — це пухнастий хвостик!

Однак їжачок, який пробігав мимо, не погодився з Білочкою:

— Ні, найніжніша — то ранкова роса на квітах!

До розмови долучилося маленьке Пташеня. Воно радісно защебетало:

— Найніжніше — це теплий вітерець, який розпушує мої крильця і допомагає літати!

Рожева Лапка уважно слухала друзів і навіть пробувала відчувати те, про що вони казали. Але розуміла, що є щось у світі ще ніжніше і за сонячний проміньчик, і за пухнастий хвостик, і за крапельки роси та легкий вітерець...

Коли вона повернулася додому, мама обійняла її своїми теплими лапками.

— Де ти була, моя маленька? Я хвилювалася. Та й сніданок давго готовий.

І тут маленька Рожева Лапка зрозуміла, в чому секрет справжньої ніжності. Вона міцно притулилася до мами й прошепотіла:

— Рідненька моя матусю, я все зрозуміла і тепер знаю: найніжнішими у світі є мамині обійми!

Матуся ніжно усміхнулася та поцілувала свою донечку у носик, що, як і лапки, був у зайченяти рожевим.

А Сонечко, яке зазірало у віконце, погодилося й не перечило Лапці. Бо справді, у світі багато тепла, але мамина любов — найніжніша й найтепліша.

КУЛЬБАБКИ ТА ДІВЧИНКА ОЛЕНКА

Тільки-но прокинулося сонечко, як Оленка вже поралася на подвір'ї. Наливала котикам молочка у мисочку, курчаткам сипнула жменьку зерняток, а квіточки на клумбі полила сріблястою, прохолодною водичкою.

Раптом її увагу привернули жовті, кругленькі намистинки, що виділялися поміж зеленою травичкою.

— Чи то часом не маленькі курчатка відійшли від мами-квочки та вирішили прогулятися окремо? — вголос промовила дівчинка.

Але коли підійшла ближче, то побачила не курчаток, але квіточки, що своїми пухнастими голівками ловили сонячне проміння та від того ставали ще яскравішими.

— Це ж кульбабки! — весело сказала Оленка. І від побаченої краси аж сплеснула у долоні.

А квіти ніби розуміли її: радо кивали своїми жовтими голівками, що похитувалися на пружких зелених стовбурцях. І здавалося, що були дуже раді побачити гостю!

Минали дні. Сонце кожен день і так само лагідно обіймало кульбабки, а Оленка щедро скроплювала їх водичкою.

Одного разу, десь по обіді, дівчинка вирішила навідатися до квітів, аби помилуватися ними. Але замість яскраво-жовтих сонечок побачила лише пухнасті, біленькі кульки, що нагадували маленькі хмаринки. Але як тільки Оленка наблизилася до них, раптом подув вітерець і біленькі пухнастики розсипалися на велику кількість маленьких повітряних парасольок, що стрімко здіймалися до неба. Вони полетіли високо-високо і зупинилися на мить, немов споглядаючи зверху на світ. Однієї миті галявина стала порожньою. Лише похитувалися

стеблинки соковитої зеленої трави, наче щось обговорюючи між собою.

Оленці стало трохи сумно. Аж раптом вона побачила одного пухнастика у себе на долонці. Ще один торкнувся її плеча, а цілий згусточок сховався у її волоссі.

Дівчинка усміхнулася й голосно сказала:

— Дякую, що не забули про мене! Летіть! А я буду чекати на вас навесні.

Однак вже наступного ранку, біля самісінького ґанку, з'явилися нові кульбабки. Вони, як і ті, що відцвіли, тихенько похитували своїми жовтими голівками, наче віталися з Оленкою. І дівчинка, набравши водички у кувалку, вмивала їхні личка, приговорюючи при цьому:

— Які ж ви гарненькі! Які ви миленькі!

Від автора на честь свого 35-річчя. Творчість — це невід'ємна частина мого життя. У кожній хмаринці, квітці, сонячному промені я знаходжу тепло та енергію для того, щоб писати, створювати, бачити те, що відчуває серце.

Та всі мої роботи й надалі залишалися б тихими рядками на папері, якби не підтримка моїх поціновувачів. Саме завдячуючи вам мої слова знаходять свого читача, оживають, надихають і стають чимось більшим, ніж просто рядками на папері.

Тож у рік свого ювілею від усієї душі дякую вам, дорогі українці закордоння — за віру, за натхнення і за те, що ви разом на цьому творчому шляху. Це безцінно.

Справжній український борщ

Ольга Руда, головна редакторка журналу «Ukrainian People», ukrainianpeople.com

Мати — найрідніша людина, яка дарує життя та є символом безмежної любові та охорони від негараздів. Вона виступає першим учителем і наставником та залишається нашою надійною опорою, захистом і щирим другом упродовж усього життя.

Від неї ми отримуємо безумовну любов і підтримку. Вона — фундаторка і берегиня дому.

Цьогоріч 10 травня увесь світ святкує День матері. На її пошану пропонуємо читачам особливий перепис п. Ольги, який щедро наповнений і зігрітий маминою любов'ю.

Моя мама, Царство їй Небесне, була твердо переконана: борщ без кістки - не борщ! (Що не важало їй готувати пісні борщі у Різдвяний або Великодній піст, де цибулька смажилась на олійці, а не на салі, а неповторного аромату додавали сухі білі гриби).

Тому приготування борщу починалося у нас не з кухні, а з походу на Франківський базар. Я волочилася за мамою не як партнер по торгу, а як безоплатна робоча сила (тарабанити сумки з городиною додому).

Обійшовши увесь м'ясний ряд і пригледівши найкращі шматки, мама приступала власне до торгу. Якщо ви гадаєте, що це просто і легко, то ви нічого не знаєте про Галицькі базари. Це — театр, шоу двох акторів, до якого можуть підтягтися й інші дійові особи. У кожного своя мета (продати якнайдорожче, купити якнайдешевше), однак один без другого не мав би змоги проявити свої таланти, красномовність, знання приказок, фразеологізмів чи стійких фольклорних виразів. У тому випадку, коли продавчиня не хотіла

спускати ціну, мама рішуче відверталася, безапеляційно заявивши, що «того ніхто не купит за такі гроші» та рішуче прямувала далі. Якщо продавчиня, усвідомлюючи свою жахливу помилку, кричала вслід «пані, а кіко дасте?», то ще можна було повернутись і дати їй другий шанс. Тоді я ставала німим співучасником, бо апелюючи до тітки мама часто поверталася до мене і питала, не очікуючи ніякої відповіді: «Ну не, ти бачила таке, щоб отак серед білого дня з людини останню сорочку знімали?!». Я з кам'яною фізіономією робила вигляд, що опинилась тут ненароком і все це дійство мене взагалі не стосується (для випадкових знайомих).

На борщ мама шукала найкращі шматки свинини і «найм'ясистіші» мозкові кістки — я знала, як вона любила спостерігати за татом під час смакотерапії борщем. Тато так прицмокував, обгризав і висмоктував мозок з кожної кістки, обліпленої дрібними шматочками буряка, моркви чи петрушки, що тільки задля цього варто було готувати борщ кожного дня.

Вдома мама старанно мила буряк і ставила його варити в лушпині (мама вважала, що так він зберігає усі свої цілющі властивості). Окремо в баняк вона закладала промиті кістки і шматок свинини, ставила на вогонь. Після того як вода закипіла і кістки декілька хвилин поварилися, мама зливала цю воду, промивала ще раз і знову ставила на вогонь, час від часу знімаючи піну ложкою. Додавала попередньо замочену у воді квасоллю і продовжувала варити на невеликому вогні до готовності.

До речі, моя баба Юстина, своєю чергою, варила борщ на кугуті або курці, квашених буряках (або запікала буряк у печі). Сало до борщу баба «затирала» в макітрі з часником. Також баба не використовувала куповану томатну пасту, а додавала квашені або свіжі помідори. Що в одній, що в другій газдині борщ виходив таким смачним, що можна було з'їсти разом з баняком.

Буряк мама варила до напівготовності, охолоджувала і очищала. Потім нарізала його соломкою

Мамин борщ.

і недовго тушила на салі, додаючи томатну пасту і оцет (для збереження інтенсивного червоного кольору). Якщо не було сала, мама тушувала буряк на маслі.

М'ясо мама теж виймала і нарізала невеликими шматочками.

До готового кісткового бульйону мама вкидала нарізану кубиками бараболю, дрібно нашинковану капусту, корінь петрушки і варила приблизно 15 хвилин. Після цього закладала потушкований червоний буряк і дрібно пошатований червоний солодкий перець (влітку).

Після цього для зажарки смажилась на маслі нарізана кубиками цибулька (після того, як цибуля набрала світло-золотистого кольору до неї додавалась натерта на грубій терці морква) і додавалась до борщу.

При кінці борщ заправлявся часником, чорним перцем, лавровим листком, сіллю, кип'ятився ще 5 хвилин, знімався з плити та залишався настоюватись (щонайменше пів години).

За класичними правилами картопля закладається за 30 хвилин до готовності борщу, ка-

пуста — за 20 хвилин, буряк у підготовленому тушкованому вигляді — за 15 хвилин, пасеровані овочі (цибулю, моркву) — за 15 хвилин, прянощі — за 5—8 хвилин, часник (окремо від решти прянощів) — за 2 хвилини.

Перед подачею на стіл мама додавала до борщу дрібно порізану зелень (петрушку, кріп) і велику ложку сметани (або й дві).

На свята до борщу ми з мамою пекли пампухи з часником. Неймовірно смачні!

До цього часу борщ — це моя одна з найулюбленіших страв.

І велика шана нашим бабусям і мамам, які навчили нас готувати й насолоджуватись справжньою українською кухнею!

Кожна страва, яка нагадує нам дитинство й рідну оселю, запускає в дію добрі, щирі й «смачні» емоції.

Сьогодні наше минуле ховається в борщі, варениках, налисниках, книдлях, гороховій зупі, картопляних пляцках, голубцях, палюшках і галушках.

Нехай живе пам'ять про наших прабатьків!

Нехай живе український борщ!

Станиславівський базар. Фото Ганса Гільдебранда 1930-х рр. (National Geographic Creative; German).

Translations of recipes in *Our Life* are available on the UNWLA website at unwla.org/projects/ukrainian-recipes/.

Стипендійна Акція СУА UNWLA Scholarship Program

Щасливого Дня Матері – Happy Mother's Day!

Wishing all mothers a beautiful Mother's Day filled with love, peace, and countless blessings!

Бажаємо всім матерям гарного Дня Матері, сповненого любові, миру та щедрих благословень!

Scholarship Update

As of April 1, 2026, 344 of the 540 scholarships have already been awarded to students in Ukraine. We are deeply grateful to our sponsors, benefactors, and partners in Ukraine for their continued support, which allows us to help these students in need.

Nadia Jaworiw, UNWLA Scholarship Chair

Vladyslav, a first-year university student in Sumy, acknowledging receipt of his scholarship in February 2026. Vladyslav wrote us: "Я дуже надіюсь, що скоро закінчиться війна, не буду чути вночі, як пролітає щось над головою — те, що може впасти куди завгодно. Я хочу жити спокійно і щоб наші захисники повернулися додому, в свою родину, і щоб нарешті був мир." (I really hope the war ends soon, so I won't have to hear things flying overhead at night, which could land anywhere. I want to live peacefully, and I want our defenders to return home to their families, and for there to finally be peace.)

Celebrating Anna Krawczuk (seated, center), UNWLA Honorary President, on her 90th birthday.

З нагоди

З нагоди 90-річчя **Анни Кравчук**, Почесної голови СУА, складаємо пожертву на Стипендійну Акцію СУА: \$1,000 – Зоряна Гафткович; по \$100 – Люба Більовщук, Надя Яворів; \$50 – Галина Лойко. Дорогій Анні бажаємо міцного здоров'я та щедрих Божих ласк!

У Пам'ять / In Memory Of

Надсилаю \$200 на Стипендійну Акцію СУА у пам'ять моєї учениці **Ірини Коссак**.

Христина Принада

Пожертви від 1 лютого до 31 березня 2026 р. Donations from February 1 to March 31, 2026

\$2,450	John Pluta (13)
\$1,210	UNWLA Branch 134
\$1,000	Zorianna Haftkowycz, UNWLA Branch 136
\$780	Olena C. Boyko (56)
\$770	UNWLA Branch 38
\$660	UNWLA Branch 50, UNWLA Branch 129
\$550	Wictoria & Marianna Wakulowska (90), UNWLA Branch 75, UNWLA Branch 98, UNWLA Branch 142
\$330	George & Victoria Mischenko (98), Theodore & Daria Romankow (46), UNWLA Branch 12, UNWLA Detroit Regional Council
\$220	Maria A. Brown (124), Iryna Kulick (12), Marta Mostovych (78), Anita Roik (75), Daria Voloshchuk (21), UNWLA Branch 124, UNWLA Branch 125
\$200	Chrystyna Prynada (56)
\$150	Maria Kohulka-Green (113)
\$110	Irene Chalupa (78), Alexandra Holuka (83), Yaryna Humeniuk (124), Daria Jarosewich (29), Oksana Lodziuk (75), Irena Malysewycz (12), Oksana Posa (50), Daria Tomashovsky (56), UNWLA Branch 29
\$100	Luba Bilowchtchuk (98), Nadia Jaworiw (98)
\$42	Renata Bihun (28)

Thank you for your generosity.

Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

*Люба Більовщук, член Комітету стипендій СУА
UNWLA Scholarship Committee Chair 1993–2002*

UNWLA, Inc. Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan,
NJ 07747-0024

Phone/Fax: 732-441-9530
Scholarship@unwla.org

Emotional Flexibility

Ihor Magun, MD, FACP

Emotional flexibility is a characteristic that we all need to embrace. It allows us to deal with life's ebbs and flows as well as positive and negative events. It permits our emotions to take a different point of view. An example of this shift in thinking: "what if" to "even if" taps into our resourcefulness and coping mechanisms, even if things do go wrong. "What if" thinking always implies an outcome that is fear-based.

It is difficult to be resilient when we are faced with many issues, even if we attempt to force ourselves to feel happy. It is acceptable to not feel positive. What is important is to be comfortable with all our feelings in life and to move towards what matters to us most, whatever the situation. Acceptance is healthier than making ourselves feel a particular way.

Every emotion has a purpose. In order to "label" an emotion, we should question ourselves: "What are we feeling at the present time?" Labeling emo-

tions permits us to make sense of what we are feeling; when we cannot label our emotions accurately, we fall short of self-awareness. Examples of emotions can be feeling overwhelmed, guilty, or disappointed.

When we open up to our emotions, we can better understand what messages the emotion is trying to give us. Feeling "overwhelmed" with responsibilities, for example, may be pointing out the value we place on accomplishing everything on time and correctly. We must be willing to allow ourselves fewer self-imposed demands, possibly sharing some tasks with others. This way of incorporating flexibility reduces our stress.

Strategies to promote emotional flexibility require us to be willing to experience emotions as opposed to avoidance, since avoidance may actually return

in a more sinister way. We must allow ourselves to feel both positive and negative emotions, but try to find a silver lining. It's okay not to have all the answers. We can't control certain situations, but we can control our reaction.

Finally, it may help to journal our feelings onto paper. Individuals who practice this report feeling happier and more positive. Perceive emotions as emotions, and this will prevent us from self-identifying with the emotion, permitting us to act in accordance with our values in lieu of being driven by an emotion.

Emotional flexibility is an excellent building block for our mental health. It leads to more positive relationships with others, permits us to better cope and adapt to situations and unexpected circumstances, and makes us more open to more than one way of thinking and doing things.

BOOK CLUB

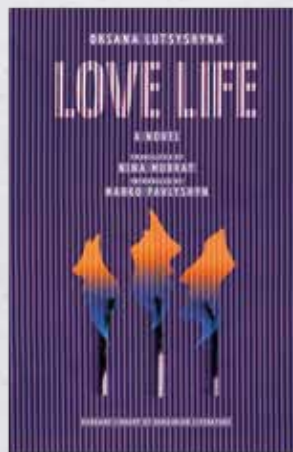
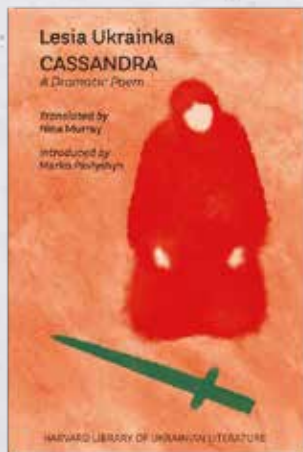
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA

READ. REFLECT. DISCOVER
UKRAINIAN LITERATURE.

● UNIVERSAL THEMES.

● UKRAINIAN CONTEXT.

OUR SPRING BOOK SHELF

SCAN QR CODE
TO READ NEXT
BOOK WITH US